

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Cap. IV. Impia [et]c. Iansenij propositio per Aug. perstricta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

CAPUT IV.

*In quo impia, blasphemica, contumeliosa,
divinae pietati derogans Ianseniana
propositio per Augustinum
perstringitur.*

*Aug. in
ps. 95.*

Iure meritissimò ad Partem Donati, ad Africam
coarctantes Ecclesiam, quam acquisitam san-
guine suò D. J. Christus voluit esse totò orbe dif-
fusam, ut ingratos pretio Redemptoris perstrin-
xit Augustinus his verbis: *Valdè ingrati sunt pre-
tio suo, aut multum superbi sunt, qui dicunt, aut
illud tam parvum esse, ut solos Afros emerit, aut se
tam magnos, pro quibus solis illud sit datum.*

*L. 2. op. post.
cap. 170.*

Nec injurià Juliano ingessit inficianti Chri-
stum Parvulorum esse Jesum, id est, Salvatorem
ac Liberatorem: *Frustrà tu magnam Christi mise-
ricordiam extenuendam putasti: ille enim pro malè
merentibus mortuus est: à quo beneficio parvulos se-
paratis, quoniam salvos esse dicis: ille autem dicit:
non est opus sanis medicus.*

*L. 3. de gra.
Christi c. 21.
pag. 390.*

Acriori meruit notà peruri Jansenii effatum:
Nullò modò principijs (Augustini) consentaneum est,
ut Christus Dominus pro infidelium in infidelitate
morientium, vel Justorum non perseverantium aeternà
salute mortuus esse, redemptionem dedisse, Patrem
orasse censeatur. Et iterum: Ex quo factum est,
ut juxta sanctissimum Doctorem non magis Patrem
pro aeternà liberatione ipsorum quam pro diaboli de-
precatus fuerit.

Ad salutem ergò electorum salvandi voluntas
restringitur, & magna Dei misericordia exter-
nuatur.

DE PROPOSITIONE V. 489

nuatur. *Ut quid dilexit nos Christus, nisi ut reg-* Tract. 34.
nare possimus cum Christo? Quis magis dilexit infir- in Ioan.
mos, quam qui pro omnibus factus est infirmus? & pro Tract. 8.
omnibus ipsa infirmitate crucifixus? Si Iansenio fi-
 des, non plus dilexit parvulos baptismi exortes,
 nec magis est pro infirmis factus infirmus quam
 pro dæmonibus. Non plus oravit Patrem, quam
 pro dæmonibus.

Nos ergo plus illos diligimus, qui oramus pro
 omnibus illis, qui regenerati non sunt, ut baptis-
 mo initientur & salventur. Christus pro Justo-
 rum non electorum salute non magis passus est,
 quam pro dæmonum; ergo nos magis Justos di-
 ligimus, qui pro omnibus Justis oramus, ut salven-
 tur, imò & pro eorum salute patimur & sustine-
 mus, pro quâ & animas ponere animo compa-
 rati esse debemus, & quidem exemplò Principis
 Pastorum, qui pro salute ovium, ut ovis ad occi-
 sionem ductus est. Num fortè piissimus anima-
 rum Conditor & Redemptor, qui nobis & præ-
 ceptum pro salute omnium orandi & patiendi de-
 dit, imò ipsum orationis & patientiæ spiritum
 infundit, nec ipse pro illâ orasse, nec passus esse
 censebitur, cum vita Christi norma sit hominis
 Christiani? Aut qui nos stoicos, id est, affectio-
 ne vacuos esse vetuit, ipse in ruinâ pereuntium,
 in defectu non perseverantium justorum, quos
 naturæ suæ consortes fecit, quos Sancto Spiritu
 subarravit, ipse stoicus Christus fuit? Ipse me-
 liora & viciniora saluti non aptavit, non desi-
 deravit, non ingemuit, non oravit quantum in
 Mediatore fuit, non sanare cupivit, quantum
 in Medico fuit? Non eum major cura incessit
 erga salutem filiorum, quam perduellium apo-
 statarum spirituum? Si nos, cum simus mali, de-
 mus bona data filiis nostris; ille, cujus voluntas
 non potest suâ benignitate destitui, omni salu-

H h 5

tifero

490 LIBER SEXTUS

*E. 6. conz.
Iul. 6. 26.*

rifero pane iustitiæ ac potu sapientiæ orbos reliquit filios suos? Hòc testamenti vice legavit, ut non nisi perire, non nisi æternum mori valeant adoptati? Hæc sanè Redemptoris Amori derogant, & detrahunt pietati: ut rectè Jansenianæ crudelitati regerendum sit illud Augustini: *His repugnans, ista convellere molis Catholica fidei munimenta, ipsosque nervos dirumpere Christianæ Religionis veræque pietatis, convinceris.* Sed non verbis; inquires, doctrina ista, sed argumentis solidioribus impetenda venit, si tam impia & blasphemica censenda sit, ut præfertur, nec nisi per Augustinum, cui hæc doctrina adscribitur, diluenda.

S E C T I O P R I M A.

Iansenius negans Christum pro salute infidelium non convertendorum mortuum, exemplo Parvulorum, per Augustinum refutatur.

IN fidelium Gregi parvulos non baptizatos, fidelium verò Choro baptizatos accenseri, vel Hospes in S. Augustino gnarus est. Sed pro salute Parvulorum plus egit Christus, quam pro salute Dæmonum, ergò. Minorem si inficias eat Jansenius, erit in dæmones pius & sævus in parvulos: quasi parem haberent utrique causam. Id prorsus à S. Augustino alienum, qui illud Apostoli: *Christus pro impiis mortuus est*, non dæmonibus sed parvulis omnibus applicat; de illis verò dicit: *Nihil eis unde sanarentur, impensum est: quia tanto fuit culpa damnableior, quanto natura sublimior.* Ad cunctos autem parvulos Christum pertinere docet primò: ubi ait: Quo

DE PROPOSITIONE V. 491

Quo Creatore indigent, hoc indigent Salvatore. *L. 2. op. post. cap. 121.*
 Secundo indigent auxilio Salvatoris, ut de potestate deceptoris eruantur.

Tertio: Quod Christi habeant necessariam in illa *L. 2. de Nup. c. 3.*
 etate medicinam.

Quarto: Quibus autem opus, his proculdubio *L. 2. op. post. cap. 170.*
 est Jesus.

Quinto: quod parvuli non baptizati stabunt ante Tribunal Christi, ut reportent condemnationis iudicium, quia Evangelica est ista sententia dicendo: qui non crediderit, condemnabitur. *L. 6. c. 10.*

Quo pacto enim Christus, Christi gratia, Christi medicina, Christi fides, Christi Sacramenta sunt Parvulis, etiam non electis, necessaria ad salutem, si salutis eorum curam non egit Christus, si, quantum in medico fuit, salvare non voluit, si non pati, non orare plus quam pro demonum reparatione voluit? Nunquid parvuli omnes, si baptizati è vestigio decederent, certissime salvarentur? Et cujus virtute ac merito, nisi Domini Salvatoris, è cujus Crucifixi latere salutis remedia, teste Augustino, promanarunt? Nam si Christus salutem omnium parvulorum non deperiit, nec illis etiam salutis viam aperuit, nec poculum immortalitatis de nostra infirmitate confecit. Et insuper, cum à Salvatore judicandos Augustinus pronuntiet sacramento baptismatis orbos, etiam ad Redemptorum per illum numerum pertinere censendi sunt juxta illud S. Augustini: *Judicabit orbem terrarum. Non partem, quia non partem emit. Totum in ps. 95. judicare debet, qui pro toto pretium dedit.* Judicabit ergo & Parvulos omnes, quia pro omnibus pretium dedit. Nullum pro Apostatis pretium dedit, nullum remedium salutis instituit; ut proinde in curâ salutis, in commercio Salvatoris Jansenius perperam homines illis composuerit.

SEC.

*Amor, zelus, cura Christi Salvatoris
erga filium Perditionis, seu Iudam
Proditorem, Iansenianæ propositio-
nis severitatem convellit.*

SI qui reproborum diabolo componendi fue-
rant à Jansenio; primatum obtinuisse is, qui
filius perditionis appellatus est, cui satius, veri-
tate complorante, fuerat, non esse natum, imò
ob nequitiam *Diabolus* dici meruit. Nec hujus
tamen, licet internò bellò vastati ac reprobi dis-
cipuli Magister optimus, salutem neglexit, sed
amavit, zelavit, curavit, ut variis argumentis
probatum nobis exhibet Augustinus: Ut mirum
foret, si Augustinus idem assereret, quod præten-
dit Jansenius, Salvatorem non magis *orasse*,
passum esse pro salute Justorum non perseveran-
tium, cum tantam curam gesserit etiam pro illo,
cujus jam manus erant in scelere. Benevolentiam
Redemptoris, affectum Salvatoris erga salutem
Proditoris, non ego, sed Augustinus prodat.

Primò, enarratione in psalm. 3. docet Davi-
dem fuisse Typum Christi ratione mansuetudi-
nis & dilectionis erga perduellum filium Absalo-
nem; Absalonem verò figuram Judæ. Absalon
licet Patri rebellis, & Patris internecioni intentus,
Patris Davidis Pax dicitur. Et Judas *Pax Christi*.
Absalon Patris pax dicitur, quia Pater habuit pacem,
quam ille non habuit. Quærit, S. Augustinus, quo-
modò cum Patrem sit persecutus? Et responder:
Quia in illo bello David pacatus fuit filio, quia eum
dolore planxit extinctum, dicens: Absalon filius
meus, quis mihi dabit mori pro te. Id Christo ap-
ponit

DE PROPOSITIONE V. 493

ponit Augustinus his verbis: Ipsa Domini nostri
 tanta, & tam miranda patientia, quod eum tam-
 diu perulit tamquam bonum, cum ejus cogitationes
 non ignoraret, eum adhibuit ad convivium, &c.
 Quod denique in ipsa traditione ejus osculum accepit,
 bene intelligitur pacem Christum exhibuisse tradito-
 ri suo, quamvis ille tam sceleratæ cogitationis in-
 terno bello vastaretur. Et ideo Absalon Patris pax di-
 citur, quia Pater habuit pacem, quam ille non ha-
 buit. David verum erga rebellem filium affe-
 ctum gessit, pacem ei salutemque animæ perop-
 tavit, quantam potuit, vitamque pro illa
 profunderere paratus. Quamto magis alter David
 qui venit quærere omne quod perierat, deside-
 ratæ pacis ac salutiferæ affectionis Judæ ceu Ab-
 saloni symbola sincera exhibuisse credendus est,
 qualia nulli Dæmonum dedit, nec daturus est
 in perpetuas æternitates? Non fuere politica,
 non extima solum pacis oscula: propter quæ Ju-
 das Patris Pax dici potuit, sed vota cordis, af-
 fectus Medici, qui quantum in Medico fuit, Sa-
 nare venit ægrotum. *Qui passurus exitiæ præmisit Tract. 55.
 obsequia, & illi non dedignatus est pedes lavare, in Ioan.
 cujus manum jam prævidebat in scelere.*

Secundò, quia Dominus Jesus super damna-
 tione Judæ turbatus est non carne, sed Spiritu,
 non miseriâ sed misericordiâ stimulante. Ubi an-
 tem urit dolor, ardet amor, ut Augustinus ait; igi-
 tur si Judæ perditio Magistrum uulnerit, salutis
 amor accendit. Ergò rursus amore Vincente,
 quantum in Magistro ac Medico fuit, sanare ac
 Salvare peroptavit, ardentiori fortè siti quam
 à se calicem amotum postulavit: Quoniam Spi-
 ritu turbatus fuit, & eodem quidem affectu pie-
 tatis ac miserationis quem à nobis, ac præsertim
 animarum Pastoribus desideravit. Nil horum
 simile erga dæmones gessit, nec à nobis geren-
 dum

494 LIBER SEXTUS

dum imperavit. Sed cum hæc abstrusa, & My-
sterio quodam obnupta videantur, Africanus
Titan cuncta enubilet.

L. 14. de Civ.
Dei c. 9.

Atquæ imprimis, eodem irradiante & Stoico-
rum tenebras dispellente didicimus, motus affe-
ctusque de amore boni & sanctâ Charitate ve-
nientes vitia non esse sed virtutes. *Quamobrem*
etiam ipse Dominus in formâ servi agere vitam dig-
natus, adhibuit eos, ubi adhibendos esse judicavit.
Nequæ enim in quo erat verum corpus & verus ani-
mus, falsus erat humanus affectus. Cum ergo in ejus
Evangelio ista referuntur, quod supra duritiam cor-
dis Judæorum cum ira contristatus est quod dixerit:
Gaudeo propter vos, ut credatis, quod Lazarum
suscitaturus etiam lacrymas fuderit, &c., Non falso
utique referuntur.

Traç. 160.
in Ioan.

Quali autem erga Judam Salvator affectu pro-
cesserit, elucidat idem Doctor hæc verba Evan-
gelii Commentatus: *Turbatus est Spiritu & dixit:*
Amen dico vobis: quia unus ex vobis tradet me.

Sicut ergo tunc ejus anima turbata est horâ
propinquantæ Passionis: ita etiam nunc, Exi-
turo Judâ atquæ venturo & propinquantæ tantò
scelere Traditoris turbatus est Spiritu. Turbatus
est potestatem habens ponendi animam suam &
potestatem habens iterum sumendi eam. Turbatur
tam ingens potestas, turbatur petra firmitas. Qui
transfiguravit Corpus humilitatis nostræ Corpori glo-
riae suæ, transfiguravit eam in se affectum animæ
suæ Nos ipsos in illius perturbatione videa-
mus... pereant argumenta Philosophorum, qui negant
in sapientem cadere perturbationes animorum. Stul-
tam fecit Deus sapientiam hujus mundi: & Dominus
novit cogitationes hominum, quoniam vanæ sunt.

Turbetur planè animus Christianus, non miseriâ
sed misericordiâ timeat, ne pereant homines Christo,
contristetur, cum perit aliquis Christo, letetur cum
acqui-

DE PROPOSITIONE V. 495

acquiruntur homines Christo, concupiscat regnare cum Christo.

Quare? quia Christus transfiguravit etiam in se affectum infirmitatis nostrae compatiens nobis affectu anima sua.

Hanc perturbationem sanctorum suorum, per *Tract. 60s* Schismaticos & Hæreticos futuram quodammodo prænuntians Dominus præfiguravit in semetipso, cum exituro Judâ homine malo, & Commixtionem frumenti, in qua diu fuerat toleratus, separatione apertissima relicturo, turbatus est non carne, sed Spiritu. Spirituales enim hujusmodi scandalis non perveritate, sed Charitate turbantur: Turbatus itaque est Jesus, & protestatus est & dixit: Amen dico vobis quia unus ex vobis tradet me. Unus ex vobis numero, non merito, specie non virtute; Commixtione corporali, non vinculo spiritali: carnis adjunctione, non cordis socius unitate. Proinde non qui ex vobis est in vobis est, sed qui in vobis est, exiturus est. Doluit ergo Jesus, qui dolere nos docuit exemplò suò, quia periit à se Judas; concupivit ut secum regnaret Judas, & quoad potuit, oravit & fecit, ne periret Judas. Non fuit falsus in Veritate Incarnata, & Charitate Crucifigenda, dum viveret Judas, affectus.

SECTIO III.

Confirmantur prædicta urgentioribus
pro Iude salute expressionibus

S. Augustini.

Non modò quando venit (Judas) ut traderet *Aug. in* eum, osculum illi dedit, ut appareret de illo *ps. 40.* dictum: HOMO pacis mee; sed & salutem dedit, *Tract. 6.* ut Augustinus loquitur: Medicus non daret venenum, salutem medicus dedit, sed indignè accipien- *in Ioann.*
do.

496 LIBER SEXTUS

Tract. 62.

do, ad perniciem accepit. Et, quid erat panis traditori datus, nisi demonstratio, cui Gratia fuisset ingratus?

Et cum dixit illi: Quod facis, fac citius, fuit verbum Libentius parati, quam irati non tam poenam exprimens Venditoris, quam mercedem significans Redemptoris.

Tract. 55.

Nequē Christum Redemptorem ac Salvatorem Judæ invidit Augustinus, sed concessit. Jam talis venerat inquit, & videbatur, & tolerabatur, & se ignorari arbitrabatur.

L. 2. de
Symbolo ad
Cathec.

Jam venerat ad Convivium explorator Pastoris, insidiator SALVATORIS, venditor REDEMPTORIS.

in ps. 68.
con. 2.

Et quid egit iniquitas Judæ qui eum vendidit, à quo redimi debuit?

Projecit pretium, quo ab illo Dominus Venditus erat, nec agnovit pretium quo ipse à Domino redemptus erat.

in ps. 168.

Quæ si vera sint de Juda peccatore, quanto magis de iusto dici potuit, quod Salvatorem habuerit, per quem Salvari poterat nondum deserens, nondumquē à Deo desertus? Imò Augustinus asserit illum orare potuisse, antequam Dominum tradere cogitaret: Quando autem Judas orare potuit, ut oratio ejus non fieret in peccatum? Credo antequam Dominum traderet, & de illo tradendo jam cogitaret. Postquam autem illum tradidit, eumque poenituit, si per Christum rogaret, indulgentiam rogaret: si indulgentiam rogaret, spem haberet: si misericordiam speraret, non sibi desperatione collum ligaret.

Huic consonat S. Leo ferm. 6. de Passione differens de oratione Christi in cruce pendentis: Pater ignosce illis. Quod remedium, inquit; nec te Juda transisset si ad eam poenitentiam confugisses, quæ te revocaret ad Christum, non quæ instigaret ad laqueum. Et Serm. 8. Expectasses consummationem

DE PROPOSITIONE V. 497

tionem sceleris tui, & donec Sanguis Christi pro omnibus funderetur infamis lezhi dispendium distulisses.

Indulgentiam tamen non est adeptus: Quoniam perditionis filius, cui diabolus stabat à dextris, prius in desperationem transit, quam Sacramentum Christi generalis redemptionis impleret: nam mortuò pro impijs omnibus Dominò, potuisset fortè hìc consequi remedium, si non festinasset ad laqueum. S. Leo serm. 11. de pass.

SECTION IV.

Christus pro salute reproborum Iudæorum passus & mortuus, juxta S. Augustinum reprobatur impiam Iansenianam.

A Juda reprobò, quem clementia Salvatoris ad poenitentiam invitavit, salus pulsavit, vita ad vitam revocavit, ut loquitur S. Leo ferm. 7. de Pass: Et qui, notante Augustinò Personam Judæorum qui oderant Christum sustinuit, transitum facio, ad perfidos Judæos, quia nec istorum salutem neglexit Christus, sed sitivit, dilexit, quæsit. Nostis, quibus dolis egerint; quemadmodum discipulum pecunià corruerint, ut sibi traderetur; quomodo falsos testes procuraverint, quomodo insidijs & dolis egerint, ut sagittarent in abscondito immaculatum. Magna iniquitas! O! durum cor! occidere velle hominem qui mortuos suscitabat, repente, id est, insidiosè quasi inopinatè. Illos mors occidit, quia noluerunt occidere iniquitatem. Aug. in ps. 108.

Rebellaverunt contra Dominum, qui si rebellassent contra delectationes malas, suam malam invidentiam vincerent, nec vincerentur ab eo, & esset illis Dominus Salvator qui venerat ut sanaret; nunc autem saferunt febri, repugnaverunt MEDICO. Quidquid Tract. 12. in Ioan.

498 LIBER SEXTUS

In P/al. 63. trā Juggerebat febris, faciebant. Quidquid jubebat contra **MEDICUS**, negligebant. Ergo illi magis occisi sunt, non Dominus. Nam in Domino mors occisa est, in illis vixit.

Tract. 12. Quantum in medico fuit, sanare venit agrotum. Pertulit superbos Dominus **MEDICUS** **ÆGROS**. De illis Augustinus asserit: Peccatum vestrum manet. Quare? quia dicendo, videmus: **MEDICUM**

Tract. 45. non queritis, in caecitate vestra remanetis. Erat ergo & istorum Medicus, non sicut dæmonum: Volebat ergo & illos sanare Medicus.

Tract. 4. in Ioan. Populi tamen spernentes per superbiam suam humilitatem Dei, Crucifixērunt **SALVATOREM** suum, & fecerunt **Damnatores** suum. En Titania in jubare eundem reproborem judæorum **Salvatores** simul ac **Damnatores**. **Damnatores**, quia dignos punit, **Salvatores** quia salutem, quantum in Medico fuit, adferre voluit.

Non est ergo consentaneum Principiis S. Augustini, quod Christus passus, sit pro salute reproborum plus quam diaboli? Si pro salute eorum, quos noverat non salvandos, nil egit, nihil pertulit, nil oravit, nihil expendit, unde eorum **Salvator** dictus est? Unde **Medicus**, si nil medelæ contulit ægris?

L. 2. de Sym. ad Cathec. cap. 3. Igitur mortuus est pro omnibus, etiam pro eis à quibus crucifixus est. Quapropter tamquam **Medico** & **Salvatori** ingratis in iudicio improperturus est: Agnoscitis latus quod pupugistis, quoniam per vos & propter vos apertum est, nec tamen intrare voluistis.

Serm. 69. de tempore. Simili reprobum damnatumque hominem, non diabolum, verbi acinace percellet **Salvator** atque **Damnator** Christus, eodem Augustinò **Præcone**, suscepi dolores tuos, ut tibi gloriam darem. Cur, quod pro te pertuli, perdidisti? Cur ingratus **Redemptoris** tui **Munera** renuisti?

Et

DE PROPOSITIONE V. 499

Et quid impropria Nomine Salvatoris quotannis decantata in die Parasceves indicatum volunt, nisi quod Majores Perfidorum Judæorum, quos nunc optat conversos Mater Ecclesia, Salvatorem suum tantis opprobriis atque suppliciis affecerunt? Fecerunt ergo Salvatorem suum damnatorem suum. Quosdam tamen, quos à Patre electos noverat Salvator, elegit è Crucifixoribus suis, quorum salutem ardentiori siti avebat, conversionemque oratione suâ impe-

travit. *Sitio aiebat, & datò acetò, minus fecistis. Date* Tract. 116.
quod estis. Judæi quippè erant acetum degenerantes à in Ioan.

Vino Patriarcharum & Prophetarum, & tamquam de vase pleno de iniquitate mundi hujus impleti cor habentes velut spongiam cavernosis quodammodo atque tortuosis latibulis fraudulentum. Sitiebat ergo Christus Judæos, id est, salutem eorum. Faciebat ista populus impius, patiebatur ista Misericors Christus. Qui faciebat, quid faceret, nesciebat. Qui patiebatur autem, quid fieret non solum & cur fieret sciebat, verum etiam de malè facientibus bene ipse faciebat. Fusus est Sanguis medici, & factus est medicamentum phrenetici. Et quibus efficaciter voluit ignosci, mutari illos voluit, ex inimicis fratres facere dignatus est & verò sic fecit. Occisus est, se- Tract. 5.
pultus est, in calum ascendit, Spiritum Sanctum in Epist.
misit, cœperunt cum fiducia prædicare nomen ipsius, Ioan.
& qui Sanguinem ejus sæviendo fuderunt, credendo biberunt. Miracula faciebant in nomine Crucifixi.

Hos singulariter dilectos à Patre dilexit im- Tract.
prios, ut faceret justos, dilexit ægrotos, ut faceret 9. in Epist.
sanos.

Sed numquid non dilexit eos, de quibus legimus: Deleantur de libro Viventium & cum Justis non scribantur? Fecerunt illi, ut dictum est, Salvatorem suum damnatorem suum.

I i z

Et

500 LIBER SEXTUS

L. 2. de Et quid egit insana impietas *Judeorum*, quia
Symb. c. 6. invitati non solum venire noluerunt, sed insuper
Sponsum occiderunt?

Ideo inhortatur Catechumenos Augustinus:
Festinet unusquisque cum vivit, ut vivat, currat,
ut ejus pretioso sanguine redimatur, ne cum
fuerit de numero Redemptorum, in numero maneat
perditorum. Si fiant homines de numero perditorum
qui erant de Numero Redemptorum, igitur
Christus se redemptionem dedit etiam in salutem
perditorum. Redemptio enim apud Augustinum,
interprete Jansenio, etiam salutis intentionem
involvit.

Si fieri non possit, ut, pro quo sanguinem Christi
fudit, non assequatur istius mortis effectum,
ut contendit Jansenius; ergo vel nulli damnati
sunt *Judæi* ut Crucifixores Salvatoris, vel habebunt
quod Christo judici vulnera sua objicienti
respondeant: occidimus hominem justum & Sanctum,
sed non *Salvatorem* nostrum, utpotè
qui non venisti nisi in salutem pati electorum
tuorum: pupugimus quidem latus, sed intrare
non potuimus, non enim pro salute nostrâ atque
conversione plus à te effectum est, quàm pro
diaboli, cujus ministri fuimus. Non meruimus
ergo facere *Salvatorem* nostrum *Damnatorem* nostrum.

SEC-

DE PROPOSITIONE V. 501
S E C T I O V.

*Argumenta Ianseniana pro morte Christi
in solorum electorum salutem oblata
refelluntur.*

A R G U M E N T U M I.

A Postolus de ipsis in illud regnum prædestinatis loquens: qui proprio, inquit, filio non peper- *Aug. l. 22. de Civ. Dei. cap. 22.* ci, sed pro nobis omnibus tradidit illum: & in tra- *Tract. 45. in Ioan.* ctatibus in Joannem de eodem locò: quibus nobis? Præscitis, Prædestinatis, justificatis, &c. Ecce ipsum locum, quo pro omnibus traditus asseritur de prædestinatis omnibus intelligendum.

R E S P O N S I O.

A Git Augustinus de efficaciter ac comple- *L. 2. cont. Iul. c. 5.* tẽ redimendis. Alioquin cum Augustinò respondeo, quod hic Juliano regessit: Noli mihi *E. 5. c. 1.* jam adversari. Nam si adhuc factis, cui vel quibus *L. 2. cont. Iul. c. 5.* adverteris adverte. . . Manifestissimè dixi: sententia nostra nec deformis est, quia speciosum formã præ filiis hominum Salvatorem prædicat omnium hominum. Apertissimè enim dixit de reprobis Judæis: Crucifixerunt Salvatorem suum, & fecerunt damnatorem suum. Apertissimè de Juda pronuntiavit, quod insidiator Salvatoris, venditor Redemptoris, salutem à medico accepit, nec agnovit pretium quò redimi debuit, & quò ipse à Dominò Redemptus erat.

Satiatissimè inculcavit Augustinus, apertissimè Apostolum dicere: Christus pro omnibus mortuus est; ergò omnes mortui sunt, & quidem Nemine exceptò, expositore Augustino. Luculentissimè de parvulis omnibus idem conclusit: Quibus autem opus, his procul dubio est Jesus. Hinc exue te si potes.

ARGUMENTUM II.

ET ne quis fortè suspicaretur, ità phrasés huiusmodi affirmativas de prædestinatis intelligendas esse, ut tamen alij iusti, qui de beato illo numero non sunt, non excludantur; non uno in loco invertit huiusmodi locutiones, ità ut eas negativè efferenda dicat, Christum pro cæteris, qui non fuerint prædestinati, non esse mortuum, non orasse, non se dedisse Redemptionem. Hoc enim in Epistola ad Evodium sine ulla ambiguitate pronuntiat: Non perit unus ex illis, pro quibus mortuus est Christus. Quod si nullus ex illis perit: pro quo Christus mortuus est, profectò quisquis perit sive aliquando iustus fuerit sive non iustus, non est pro illo mortuus Christus.

RESPONSIO.

Agit Augustinus de absolutâ & efficaci voluntate Redemptis, & quidem Redemptione completâ per traditionem eorum quos dedit illi Pater, ut non perdat ex illis quemquam. Non negat S. Augustinus perire iustificatos, & alios sufficienter Redemptos, & non prædestinatos. Numquid non periit filius perditionis? numquid non perierunt multi, qui Salvatorem suum fecerunt Damnatores suos? Alioquin Apostolica reclamant eloquia. Numquid qui illuminati sunt & gustaverunt donum cælestis & conculcaverunt sanguinem testamenti pereunt? & numquid pro illis crucifixus est Christus, qui facti sunt inimici crucis rursus in semetipsis crucifigentes Filium Dei, & ostentui habentes?

Numquid pretiò magnò empti erant, de quibus Judas in Canonicâ suâ, qui Domini Iesu Christi gratiam transferunt in luxuriam? Et nonne isti perierunt velut arbores autumnales bis mortuæ, eradicatæ?

Nonne

DE PROPOSITIONE V. 503

Nonne & illi empti sunt, de quibus Apostolorum Vertex: *Et qui emit eos, Dominum negaverunt?* Sensus est, ait Estius: *Christum Redemptorem suum, qui mercatus est eos & redemit sanguine suo, eoque jure Dominus ipsorum est, abnegaturi sunt, si non verbò, saltem factis, & pravitare doctrinae, videlicet Dei nostri gratiam transferentes in luxuriam, ut exprimit S. Judas in sua Epistola. Ex hoc loco colligitur Christum redemisse quosdam reprobos, inquit Estius, nimirum qui redemptionis ejus secundum aliquos effectus facti sunt participes, cujusmodi erant hi, de quibus Petrus loquitur.... Quae eadem doctrina est Concilii Valentini ante annos penè 800. in Galliis habiti cap. 5. affirmantis Christi redemptionem etiam ad eos pertinere, qui etsi non salventur, baptismò tamen regenerati fuerunt, & in sanguine Christi à peccatis abluti.*

Addo & ego, quod cum Justii essent, Gratiam quâ tales permanere possent saltem sufficientem sed ex parte efficacem acceperunt, vi cujus eorum salutem magis Salvator voluisse videtur, quàm aliorum reproborum, v. g. Parvulorum non baptizandorum, qui nullum fructum passionis perceperunt, nec ita Salvati possunt, ut illi.

A R G U M E N T U M III.

ET in Sermone de Natali S. Vincentii: *Etsi* Serm. 8. inter Parisien.
laniatur caro, etsi laceratur: quando perit, qui sanguine Christi redemptus est? Potens homo non potest perdere, quod emit auro suo, & Christus perdit, quod emit sanguine suo? Quasi diceret: nullo pacto. Quisquis ergo perit, non ille, ex Augustini mente, Christi sanguine redemptus est.

R E S P O N S I O Eadem.

ALioquin: Numquid perdidit Judam unum de duodecim, qui non agnovit pretium quò redemptus erat? Numquid perdidit illos, de quibus

504 LIBER SEXTUS

Apostolus Petrus loquitur, qui *negant Dominum, qui emit eos?* Numquid non perdidit, de quibus Judas in Epistola? Et nonne Ecclesia Lugdunensis à Jansenio ipso citata pag. 384. ita loquitur: *Catholica fides tenet, & Scriptura Sancta veritas docet quod pro omnibus credentibus & per Gratiam baptismi ex aqua & Spiritu Sancto regeneratis, & Ecclesie incorporatis verè Dominus noster & Salvator est passus?*

AUGUSTINUS RESPONDET.

Aug. l. 2. cont. Jul. c. 5. **I**N quibusdam locis sensus meos ad tuum potius interpretaris arbitrium abutens tardiusculis cor-
dibus hominum... Non est ubi hæreat Lector, ubi caliget Auditor.

L. 2. de nup. & conc. cap. 33. **J**udicet Christus, & cui rei mors ejus profecerit, ipse dicat: hic est Sanguis meus, qui pro multis effundetur in remissionem peccatorum. Judicet, & cum illo Apostolus dicat, quare Christus sic traditus. Traditus est, inquit, propter delicta nostra. Pro quibus traditus est Christus, habent quod in eis sanet, sicut ipse ait, non est opus sanis medicus, sed malè habentibus.

L. 3. cont. Jul. c. 3. **D**e hoc pretio quare sit fufum, quid interrogemus alium? Redemptor ipse respondeat, dicat ipse Mercator: Hic est Sanguis meus, qui pro multis effundetur in remissionem peccatorum.

L. 2. op. imp. cap. 173. **I**nunc Janseni, & dic Augustinum tradere (nè mecum expens) Christum pro non prædestinatis non esse mortuum, non orasse &c. cum tibi os premat & fauces opprimat ille S. Augustinus (sub cuius tegmine viri sui perversi dogmatis occubunt Discipuli tui, etiam non tui, quia plus tibi quam S. Augustino, quam S. Augustinus sibi, honoris delatum cupiunt) qui Pelagianorum Coryphæum hoc telo petiit: Proinde separat eos (baptizatos parvulos, idem est de justis non perseverantibus) & à justificatione, quæ fit in CHRIS-

DE PROPOSITIONE V. 505

TI SANGUINE, *cujus fundendi causa, quando eum bibendum commendavit, nulla nisi in remissionem dicta est peccatorum, . . . per hanc enim reconciliati sumus Deo. An dicturus es, si electi non sint parvuli, non sunt Redempti in Sanguine Christi? Dic ergo: in Sacramento Salvatoris baptizantur, sed non Salvantur: lavantur, sed non abluuntur. Sed hæc sunt Paradoxa Pelagianorum. Natura* L. 3. c. 3. *ista Salvatorem, Liberatorem, Mundatorem, Redemptorem Christum habet necessarium. Sed ubi Redemptio sonat, intelligitur & pretium. Et hoc quid est, nisi pretiosus Sanguis Agni immaculati Jesu Christi? De hoc autem pretio quare sit fufum, quid interrogemus alium? Redemptor ipse respondeat. Dicat ipse Mercator: hic est, inquit, Sanguis meus qui pro multis effundetur in Remissionem peccatorum. Pergite nunc, pergite, si soli electi Redempti sunt, & dicite: in Sacramento Salvatoris baptizantur, sed non Salvantur, lavantur, sed non abluuntur, exorcizantur & exsufflantur, sed à potestate Dæmonum non eruuntur.*

ARGUMENTUM IV.

ET utramque simul phrasim in eadem oratione conjungens, ita Christum pro prædestinatis ovibus orasse docet, ut pro cæteris non oraverit secundum doctrinam, quam ei Christus præformavit, quando dixit: non pro mundo rogo, hoc est pro mundo reprobato atque damnato, sed pro his, quos dedisti mihi, quos omnes Prædestinatos constanter docet. Citat Tract. 107. in Joan. & 100. & concludit: Ecce quam disertis verbis iterum iterumque tradit, non perire eum, qui sanguine Christi redemptus est, non perire, pro quo Christus mortuus est, &c.

RESPONSIO.

AGit Augustinus de oratione absoluta & efficaci per quam Christus & salutem & media efficacia rogavit conformia electioni eorum

506 LIBER SEXTUS

rum, quos illi pater dedit ut re ipsa confortes regni faceret. Alioquin si ab omni oratione & redemptione segreges velis non prædestinatos, invictissimè concluditur non nisi Prædestinatos in Christi sanguine esse Justificatos, & iterum cum Augustino illud absurdissimum Consecrarium per mortem Christi perimo: unde rubet Baptismus Christi, nisi in Christi sanguine consecratus? Quicumque Baptizati sumus in Christo Jesu, in morte ipsius Baptizati sumus. Ergo verum est, nos mortuos esse peccato in morte Christi qui fuit sine peccato.

*Tract. 111.
in Ioan.*

*L. 6. cont.
Iul. c. 5.*

*L. 2. op post.
cap. 135.*

Illi Baptizantur in morte Christi, pro quibus mortuus est Christus.

L. 6. c. 15.

Et cum semel sit mortuus, tamen pro unoquoque tunc moritur, quando in ejus morte quantalibet ætatis fuerit, baptizantur, id est, tunc eis proderit mors ejus qui fuit sine peccato, quando in ejus morte baptizatus mortuus fuerit etiam ipse peccato.

L. 6. c. ult.

Deniquè unus pro omnibus mortuus est, nec aliqui poterunt vivere pro quibus non est mortuus, qui pro omnibus unus est mortuus. His repugnans, ista convellere molienti Catholica fidei munimenta ipsosque nervos dirumpere nititur Catholicæ Religionis veræque pietatis.

Multi ergo pereunt pro quibus mortuus est Christus, docente S. Augustinò: & multos, quos redemit morte suâ Christus, perdit, eodem attestante Augustinò.

ARGUMENTUM V.

NEc causam supprimit (Aug.) cur pro tali mundo, non rogat Christus, nequè enim, inquit, quo sit Prædestinatus ignorat. Hoc est, quia novit eum ad perditionem æternam pro meritis prædestinatum. Vanum est autem & stultum, pro eo irritando vel avertendo rogare Deum quod immutabili De-

DE PROPOSITIONE V. 507

Decreto sancitum & prædestinatum esse jam nosti : Vanum etiam pro talibus salvandis seriâ voluntate pati ac mori , vanum pro talibus à perditione decreta liberandis offerre Patri vota, preces, mortem, ac Sanguinem suum. Mortis enim & Sanguinis oblatio est quoddam efficacissimum rogandi genus.

R E S P O N S I O.

DE absolutâ , efficaci & salutem inferente oratione & mortis oblatione S. Augustinus differit. Christus namquè decretam Patris sententiam evertere nec voluit , nec velle potuit : quia Placita Patris semper implevit. Sed & placitum fuit Æterni Patris, ut, sicut omnium naturam , ita & causam omnium susciperet, esset Redemptor , Salvator, & Medicus infirmorum omnium , non dæmonum , sed hominum : ut, quantum in Medico erat, sanare vellet ægrotum , poculum immortalitatis de nostrâ infirmitate , & virtute divinâ conficeret , quod universis hominibus, non dæmonibus , mederetur , si biberetur : ut in satisfactionem omnium delictorum se lytrum daret, cujus virtute Sacramenta fœcundaret , gratiam curationis promereretur iis, quibus eam Pater dare dignaretur, daret salutem electis : justificatos quoque tamquam Fratres Spiritu suô subarrhatos actualis gratiæ subsidio non destitueret, & pro illâ Patrem oraret, ut quidquid vellent & possent , non nisi per hunc medicum vellent & possent : sicque omnia in gloriam Patris, & in laudem gloriæ gratiæ suæ proficerent : sicquè esset omnium Redemptor, atquè Salvator. Electorum quidem per omnipotentissimam, signanter Perseverantiæ Salvificam gratiam : iustorum aliorum per sufficientem non penitus enervem & inefficacem : iniquorum convertendorum per medicinalem efficacem : Non converter-

508 LIBER SEXTUS

vertendorum per placita Patri remedia instituen-
da : Parvulorum finè regenerationis Sacramento
emigratorum , salutiferi Lavacri institutio-
ne , salutisque , quantum fas Medico Patris Uni-
genito, voto ac desiderio salutis, ut, si Patri, al-
luberet, illos in Sanguine filij regeneraret. Sic nul-
los hominum à Redèptionis ac Salvationis vo-
luntate Salvator exclusit. Sic & Judas, & Judæi
habuêrunt Salvatorem , quem fecerunt damna-
torem suum. Sic non fuit stultum Christo se ly-
trum dare etiam pro reprobis , sic non stultum
labanti & pereunti Judææ Metropoli Jesum
illacrymari, *Exituro Judâ ad facinus impium con-*
summandum Spiritu conturbari, misericordiâ non
miseriâ , miseratione non passione percelli ; li-
cet quo esset prædestinatus , non esset ignarus.
Sic non fuit stultum Christo in horto Oliveti
doloris acerbitate usquè ad mortem perfundi ,
non tam mortis timore , quam periturarum do-
lore animarum , quas erat impendio Sanguinis
sui Redempturus : *Pretium meum cogitaverunt re-*
pellere, cucurri in siti. Et, *Quæ utilitas in San-*
guine meo dum descendo in corruptionem?

A R G U M E N T U M VI.

EX quo principio , in Sancti Præsulis istius do-
ctrinâ fuit, ut non solum à Judice aut Mediatore
omnia præsciente , sed etiam nobis ipsis , qui since-
ram omnibus proximis nostris debemus salutis procu-
randa Charitatem, non magis Deum pro reprobis ,
quam pro diabolo deprecandum esse pronuntiet, si no-
bis istud istius secreti mysterium panderetur , ut quo
prædestinatus esset , quisque nosceremus.

R E S P O N S I O.

ERgò nos magis diligimus homines reprobos
quam Christus : Nos enim , si baptizati non
sint parvuli , oramus ut per Baptismum re-
gene-

DE PROPOSITIONE V. 509

generentur; Christus autem non oravit, eò quod non regenerandos prænoscere. Nos, si infideles sint, oramus ut fideles fiant, etsi numquam tales futuri sint, non itidem Christus. Nos pro fidelibus malis supplicamus, ut ex malis boni fiant, etsi huiusmodi futuri non sint; Non ita Christus *qui aliquid inaniter velle non potuit*, ut ait Jansenius.

Nos pro Justis oramus, ut in Justitiâ perseverandi voluntatem ac potestatem accipiant; & tamen juxta Jansenium Justis conantibus ea potestas deficit, si Prædestinati non sint; Non ita pro illis orat Christus, quia non vult salvare nisi Prædestinatos; & stultum foret pro eo irritando & avertendo decreto Patris, *rogare Deum, quod immutabili Decreto sancitum est*; Ergò. Non jam Christi adjutores sumus in officio Charitatis, & zelo procurandæ salutis alienæ, sed Christo majores sumus, & in officio Mediatoris ac Salvatoris illò Superiores: quia ubi, Authore Jansenio Christus nîl pro salute impendit, nos longè plura præstamus. Non enim plus quam pro salute Diaboli laboravit; nos nîl pro diabolo, sed pro omnibus, etiam pro illis, qui ad ignem æternum cum Diabolo sunt destinati.

Et tamen de Piissimo Salvatore pronuntiat Augustinus: *quis magis dilexit infirmos, quam qui pro omnibus factus est infirmus, & pro omnibus ipsa infirmitate crucifixus?* Tract. 8.
in Ioan.

ARGUMENTUM VII.

Seu Confirmatio Præcedentis.

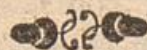
Sed Augustinum securissimè tanquam de re sibi cerissimè pronuntiantem audiamus: denique si de aliquibus Ecclesia ita certa esset, ut qui sunt illi (Reprobati) etiam nosset, qui licet adhuc in hac vita sint constituti, tamen prædestinati sunt in ignem æternum.

SIO LIBER SEXTUS

*æternum ire cum diabolo ; tam pro eis non oraret
 quam nec pro ipso (Diabolo) S. Aug. lib. 21. de
 Civ. 24.*

R E S P O N S I O .

A Git Augustinus de efficaci & absolutâ ora-
 tione pro salute reproborum viventium ,
 si noscerentur , quos comparat re ipsa damnatis ,
 quos aliqui docebant Sanctorum intercessionibus
 ab infernali supplicio eruendos. Pro his dicit
 Sanctos non intervenire ; sed nec Ecclesia inter-
 cederet pro illis , similiter efficaciter à damna-
 tione præservandis , si nosset ad damnationem
 pro suis meritis esse destinatos. Nequè nos dici-
 mus pro reproborum salute Christum ità effica-
 citer , & absolutè supplicasse. Verùntamen ne-
 gandum non est , quin Ecclesia in hypothesi
 oraret , quantum salvâ obedientiâ posset , ut
 Justis gratia non deficeret , sinè quâ perseverare
 non possent , peccata vitarent , &c. atquè impe-
 trare posset , ut justi non electi minùs Deum of-
 fenderent , per multos annos re ipsa Deo benè
 servirent , &c. Procurando Gratiam efficacem
 ad similes effectus : esto donum finalis perseve-
 rantie impetrare non posset. Quis dubitet Me-
 diatorem , Salvatorem , ac fontem Gratiæ
 tantundem & plura filiis suis temporalibus eme-
 ruisse ? Præsertim cum ipse Personam Media-
 toris , ac Salvatoris , Deo Patre ordinante , su-
 scepiſſet , atquè ità , quantum in se erat , pro sa-
 lute omnium viritim ageret , & graviores à re-
 demptis , nisi suâ ingratitudine aliud mereren-
 tur , pœnam amoliretur , salvâ tamen debitâ æ-
 terno Patri subjectione , ad quem acceptatio vo-
 torum Filij pertinebat.

AR-

DE PROPOSITIONE V. §II
ARGUMENTUM VIII.

ET in libro de Correptione & Gratia, cum rationem dare conaretur quòdam locò, cur apud omnes monendo, operando corripiendo instandum esset, ut omnes salvi fierent, cum nonnulli non sint per Prædestinationem Dei à perditionis massa discreti, quibus inutilis est omnis labor, non semel tangit illam rationem, quia de Prædestinatorum numero incerti sumus. Citat verba S. Augustini, & concludit: Ecce ob hoc omnes salvos fieri velle debemus, quia prædestinatos discernere non valemus, apertissime significans: nos non debere omnes salvos fieri velle, si Prædestinatos à non prædestinatis discernere valemus.

R E S P O N S I O.

Quàntum ad efficacem, absolutamque salutis æternæ voluntatem sunt paria. Quàntum ad alia, dispar est ratio Mediatoris & Redemptoris constituti à Deo totiùs generis humani, cui incumbabat si non omnes re ipsa salvare, quibus modis posset salutem velle, procurare, & remedia instituere salutifera: quòd nec ad Ecclesiam, nequè ad nos pertinet. Quamquam & nos in casu oraremus pro injustis ut converterentur, si fieri posset, & pro Justis, ut in Justitia, quamdiu Deo placeret, perseverarent, semperque sufficientem saltem perseverandi facultatem obtinerent; vi cuius, si non omnes, saltem plurimas tentationes vincerent, Deum rariùs offenderent, minoremque pœnam incurrerent.

R E S P O N S I O A L T E R A.

Cum nobis fide certum sit, non omnes homines Salvandos, & interim omnes salvos fieri velle debeamus, & ut salvi fiant, oremus; vel vota nostra supplicationesque sunt absoluta,
sicut

§12 LIBER SEXTUS

fic ut omnes, nemine excepto, salvari re ipsa velimus & oremus; vel sunt tacite conditionata, nempe si electi sint, vel, sicut Deus vult, efficaciter salvos fieri. Si omnino absoluta, quomodo Divinae sunt discretionis & electioni consentanea? Si conditionata, etiam respectu eorum, qui reprobati sunt, utilia non sunt. Et, si utilia non sunt ad salutem obtinendam, cur orare jubemur? Ut ut sit, oramus pro omnium salute, & Deus ipse in nobis hanc voluntatem operatur ita, ut S. Augustinus asserat, illud Apostolicum: *Deus vult omnes salvos*, etiam sic intellectum, quia Deus operatur in nobis velle, quod omnes volumus salvos fieri, licet non omnes salvi fiant, quod nos omnes certo novimus. Quidni ergo Salvator omnium ac Redemptor salutem omnium velle potuisset, optare, ac desiderare, quantum in se fuit, licet praenosceret non omnibus largiendam? Neque per hoc contraria fuisset voluntati Patris magis quam nostra, quam optamus salutem omnium, licet Pater omnes salvare non velit, saltem efficaciter. Id si inficiari pergas, dic mihi, quomodo sit *Iesus omnium*, quibus opus seu necessarius est? Quomodo Salvator Judae? Quomodo reprobatorum Judaeorum? Non ratione pretij, quia & ad Daemones Jansenius extendit. Non ratione justitiae temporalis, quia & haec a salutis aeternae voluntate secernitur. Ergo admittenda est vera ac seria salutis omnium sitis, votum, ac desiderium, virtute quorum studuit obtinere salutifera remedia, quaecumque potuit.

ARGUMENTUM IX.

Discrimen ponens (August.) inter Judam & ceteros Apostolos, quod pro his Dominus esset moriturus, non pro illo: *Tota illa ejus passio, inquit, nostra purgatio est. Passurus igitur exitia pra-*

DE PROPOSITIONE V. 513

premisit obsequia: Non solum pro eis, pro quibus erat subiturus mortem, sed etiam illi, qui fuerat illum traditurus ad mortem.

RESPONSIO.

I Ngens discrimen erat inter Judam & alios Apostolos, cum Christus mortem obiret; Judas namque damnatus & mortuus erat, & pro illo statu mors Christi prodesse non poterat plusquam dæmonibus. Quia tamen dum viveret, intuitu mortis accepit dona & bona salutaria, quibus salvari potuit: licet, ut cæteri Apostoli, salvatus non sit, equidem salvifica mors Christi ad illum pertinuit. Alioquin quomodo S. Augustinus assereret eum *venditorem fuisse Salvatoris*? Quomodo non agnovisse pretium, quo redimi debuit, & quo Redemptus fuit? Quomodo Christi Pax fuit, si ei Christus pacem non optavit, ut David Absaloni? Quomodo salutem dedit, si salutem non plus quam dæmonum seriâ affectione desideravit?

ARGUMENTUM X.

Est Palladij seu Aviti Academici. Spongia
fol. 32.

S I vir opulentus pro filio suo dilectissimo, cum variis Sodalibus per Turcas capto, perquam immensam pecuniæ summam, quæ liberandis omnibus satis esset, in lytrum daret, ita tamen, ut intentio ejus ferretur in solam Redemptionem filij, quæro, an rectè diceretur vir iste pro redimendis mancipiis illis omnibus tot auri millia profudisse? Et tamen hic etiam est omnium causa, & habet in se Thesaurus ille, ut omnibus prodesse potuisset, si benevolentia opulenti Patris se perinde in alios, atque in carissimum filium explicasset.

Kk

RES.

Sanctus Prosper *rectè* dicit *Redemptos*, licet à *captivitate non sint eruti*. Quia non tantum causa communis fuit, sed etiam à Domino suscepta, quod non fit in Exemplo. Nam si Salvatoris intentio ad omnium Redemptionem directa non fit, sed dumtaxat filiorum, quomodo Christus magis ad Parvulos pertinet reprobos, quam ad Dæmones? Quomodo illis magis *opus est, Jesus est*, quam Dæmonibus? Quomodo Judæ Salvator? quomodo reprobos magis appellari meruit Augustino Redemptor quam Dæmonum? Aut cur magis crucifixèrunt *Salvatorem suum*, quam Dæmones, quorum potestate hoc opus tenebrarum in ipsum Vitæ Lumen conceptum, confectumque fuit?

ARGUMENTUM XI.

Est ejusdem, ex imagine Pontificiæ dignitatis
pag. 59.

Sed *vadem omnibus modis nobilem habet S. Pater* *adversus censuras quaslibet, Salvatore in Evangelio: cum enim Ioannis 10. Christus dicat, animam meam pono pro ovibus meis, & Ioan. 15. exerte declaret, Majorem hanc dilectionem nemo habet, ut animam suam ponat quis pro amicis suis: Non obscure consequitur primum pronuntiatum: Animam meam pono pro ovibus meis, pro exclusivo (ut loquuntur dialectici) debere sumi, perinde ac si dixisset: animam meam pono pro solis ovibus, prædestinatis, & electis meis. Quid enim magis absonum (ne acriore vocetur) quam si quis vellet Christum dilectione, quam nullam major est, reprobos dilexisse?*

RESPONSIO.

Non diffitemur Christum Pastorem bonum, pro ovibus illis propter quas venit, ut vitam habeant, & abundantius habeant: Joan. 10. 10.

DE PROPOSITIONE V. 515

Y. 10. Et de quibus ipse pollicetur: *Et ego vitam æternam do eis, & non peribunt in æternum, & non rapiet eas quisquam de manu mea.* v. 28. id est, prædestinatis ad vitam æternam singulari dilectione consummatâque voluntate animam posuisse, seu vitam profudisse pro illis cum effectu liberandis finaliter, atque salvandis; sed consequens non est, quod pro aliis v. g. ovibus temporaliter Pastoris vocem audituris animam non posuerit, gratiamque mortis suæ impendiō non sit promeritus: quia possent Pastorem sequi, mandataque possibilia eis fierent. Majorem hanc dilectionem nemo habuit. Nam pro Justo fortè quis audeat mori? Christus autem pro impiis mortuus est. Justus pro injustis, pro justificandis impiis, vivificandis mortuis, & pro Salvandis, quantum potuit, mortuus est, nec majus reprobis Charitatis opus præstare potuit. *Quis magis dilexit infirmos, quam ille, qui pro omnibus factus est infirmus, & pro omnibus ipsâ infirmitate Crucifixus?* inquit S. August. Tract. 8. in Joan. Quod si Avito perlubeat, Misericordiam ac dilectionem Salvatoris attenuare, ut pro solis ovibus, seu electis animam posuisse dicatur, nec aliam Christo causam moriendi fuisse, nisi dilectionem maximam & efficacissimam; ergo pro temporali justitiâ, & fide reproborum Christus animam non posuit; ergo Lutheranis, & Calvinianis se cum Jansenio, & Sebasteno, quem tuetur, cassibus irretiat, contra Brevissimam, quam adoptraverat, quinque propositionum in varios sensus Distinctionem: siquidem in prima columna quintæ propositionis hic sensus exprimitur: Christus mortuus est tantummodo pro prædestinatis, ita ut ij soli per meritum mortis Christi veram fidem, ac justitiam accipiant. Et de hac propositione subditur: *Hæc propositio est hæretica, Calviniana, aut*

516 LIBER SEXTUS

Lutherana, & d Concilio Tridentino damnata. Et hanc Jansenio attribui non posse præmissa significat Periodus: Sensus Hæreticus qui quintæ propositioni malignè affingi posset, quem tamen legitimè sumpta non habet.

Deducitur tamen hæc ex Doctrina Aviti, & Jansenij, quem in eodem sensu propugnat, hoc modò: ii soli fidem, & justitiam per meritum mortis Christi accipiunt, pro quibus Christus verè animam posuit; atqui juxtà Avitum pro solis ovibus, id est, Prædestinatis animam posuit, ut claret ex ejus verbis; ergò soli Prædestinati fidem veram, ac justitiam per meritum mortis accipiunt.

Nam si responderit Avitus, Christum pro justitiâ temporali, & fide reprobatorum animam posuisse, propriò se telò pharetiat: absonum enim videtur, si quis vellet, Christum dilectione, quâ nullâ major est, reprobos dilexisse. Numquid enim major est illa, quâ electos dilexit? nam eis perseverandi possibilitas, & voluntas, divinæ gratiæ largitate donatur, ut ait August. de Corrept. & grat. cap. 12.

Inunc Avite, & meliora saucia telò viscera exhibe, quam nuper in vindicatâ Parænesi illa infami non sinè horrore conspicati sumus ubi ais: Percusso Jansenio feriri Aurelium, feriri Paulum, feriri Christum; quomodò non commoverentur viscera ejus, ut pro Christo, Paulo, Aurelio ac Jansenio loqueretur? Nam, dum pro Jansenio liberando Christum pro solis prædestinatis mortuum asseruisti in Imagine tua Pontificiæ dignitatis, & Christum, & Paulum, & Aurelium crudelissimè jugulasti. Christum, qui dixit cui

S. Aug. L. 2. de nupt. & conc. c. 33. rei mors ejus profuerit ipse dicat: Hic est Sanguis meus, qui pro multis effundetur in remissionem peccatorum. Apostolum, qui dixit: quare sit pro nobis traditus Christus. Traditus, inquit, est propter delicta

p. 8.

DE PROPOSITIONE V. 517

litta nostra... Sicut & Joannes Apostolus dicit : ut solvat opera diaboli.

Apostolum jugulasti dicentem: *Quotquot baptizati sumus, in morte Christi baptizati sumus. Apostolum jugulantem dicentem: Illi ergo vivunt, pro quibus ut vivant, Christus mortuus est. Illi sunt à mortis vinculo liberi, pro quibus mortuus est inter mortuos liber.*

Aurelium Jugulasti dicentem: *Nec aliqui poterunt vivere, pro quibus non est mortuus Christus. Tunc Christus moritur, quando quis in morte Christi baptizatur; id est, tunc proderit mors ejus. Nec modò S. Augustinum, Avite, peremisti, sed juxta S. Augustinum, Catholicæ fidei munimenta, ipsosque nervos Christianæ Religionis veraque pietatis dirumpere molitus es pro solis asserens Christum mortuum esse Prædestinatis. Nam si hi soli Christi morte Redempti sunt, soli etiam justificati sunt, cum Nemo justificetur nisi in Sanguine Jesu Christi.*

SECTIO VI.

Jansenius, morte Christi quoad temporalia Gratiae beneficia Iustis non electis collata extenuans, refutatur.

DE fructu Dominicæ Passionis iustis non electis insito quam diminutè sentiat, exerte pandit Jansenius ita differens: cum igitur utilitas illa mortis & passionis VALDÈ EXIGUA sit, quâ quispiam temporaliter tantum ab infidelitate per fidem, aut ab iniquitate per justitiam defectu perseverantiae redimitur: & hujusmodi instabilis & imperfecta sanctificatio potius aliis, quos elegit, quam ipsis qui accipiunt, profit. Et iterum de oratione,

*Jans. l. 3.
de Grat. Chr.
cap. 21.
pag. 387.*

518 LIBER SEXTUS

& oblatione pro huiusmodi donis loquens: *cuiusmodi oratio & oblatio valde diminuta est, parumque reprobis, multum verò prædestinatis prodest, &c.*

1. Petri 4.

Itane exigua sunt maxima & pretiosa illa dona, per quæ divina efficiamur consortes naturæ, ut loquitur Apostolorum Princeps, nî donò perseverantiæ coronentur?

Itane exigua utilitas est, quod qui fuerant tenebræ, filij lucis fiant, si aliquandò v.g. sub finem vitæ ob instabilitatem voluntatis, sol illis veritatis occidat?

Exiguanè utilitas dicenda, quod, qui ut muta animalia computruerant in stercore suo, abluti sunt, sanctificati sunt, atquè in novam creaturam, Dei operante virtute, transformati, ut numquam ad easdem sordes remeaverint; modò alio genere peccati antè occasum vitæ se contaminaturi sunt?

Exiguanè, & valde diminuta est oblatio, & oratio facta pro reprobis, qui, licet victricem omnium amorum ac terrorum huius mundi gratiam seu dilectionem summi, interni, æterni ac incommutabilis boni non fuerint indepti; eâ tamen potiuntur, quâ saltem possent; imò eâ fruuntur efficienti opitulatione divinâ, quâ multas ordinarias tentationes, & delectationes perumpunt, ac re ipsa expugnent? Jansenius namque palam fatetur justos ad plurimas tentationes re ipsâ triumphandas sat virium gratiæ habere; esto hæ forent invalidæ ad fortiores assultus, v.g. Martyrum perrumpendos. Nonnè talibus justis admodum utile fuit, tot prælia gloriosè confecisse, ac tot retulisse trophæa ab hostibus; Quibus semper victi cessissent, ac mille gehennas meriti fuissent; si orationis & oblationis Christi præsidio, ac gratiæ medicinalis robore non fuissent armati? Julianus ipse liberi arbitrii infla-

DE PROPOSITIONE V. 519

inflator, ac gratiæ actualis impugnator, sanctificationis gratiam, licet à justitiâ delapsuris parvulis in baptismo infusam, licet peccati remissione vacuam, non attenuavit, sed commodavit, nec sinè Encomio differens pro Innocentibus parvulis suis: *Christus operis sui Redemptor, auget circa imaginem suam continuâ largitate beneficia, & quos fecerat condendo bonos, facit innovando, adoptandoque meliores.* Nec huic laudi quidquam cupit Augustinus detractum respondens: *Cur ergò cetera multis negat Deus parvulis, Qui sine hac gratiâ in illâ etate moriuntur? Cur, inquam, non datur eis illuminatio spiritalis, adoptio filiorum? hæcne tot Munera tam necessaria, tot imaginibus suis nullum secundum vos peccatum habentibus negaret Deus?*

*L. 1. op. post.
cap. 53.*

Et alibi hæc sanctificationis Munera idem Sanctissimus Doctor exaggerat: *Quid merebâris peccator? Contemptor Dei quid merebâris? Vide si occurrit tibi nisi pœna, si occurrit tibi nisi supplicium? Vide quid tibi debebatur, & quid dederit, qui gratis dedit? Data est venia peccatorum, datus est Spiritus, & spes justificationis, data est charitas, & dilectio, in quâ omnia bona facias.* Concinit S. Leo ubi ait: *Sane mirabilior est secunda hominum generatio, quam prima conditio.*

*Aug. in
ps. 144.*

*S. Leo serm.
13. de pass.*

Et iterum: Sic Medicina ægris, sic reconciliatio reis, sic redemptio est impensa captivis, ut condemnationis iusti sententia iusto Liberatoris opere solveretur. Nos tantò redimimur pretiò, nos tali curamur impendiò.

Serm. 5.

SECTIO VII.

Iansenius ita attenuat fructus mortis Christi reprobis concessos, ut videatur negare Christum mortuum pro reprobis etiam iustis, quod repugnat Christo, Apostolo, & Aurelio Augustino.

Prius magnam Christi misericordiam extenuantem, dein Mortis ac Redemptionis absolutam proprietatem ad solos electos coarctantem Jansenium audiamus.

Ianf. l. 3. de Grat. c. 21. pag. 390. & pag. 391. Si quid pro illis (reprobis) rogavit Patrem, pro temporalibus quibusdam iustitiæ effectibus rogavit, & pro iisdem obtinendis obtulit pretium, fuditque sanguinem suum. Cuiusmodi oratio & oblatio, quia valde diminuta est, parumque reprobis, multum vero predestinatis prodest, ut infra declarandum est, hinc fluxit, ut passim in scriptis suis Augustinus, oblationem Sanguinis & mortis & orationum Christi, ferè ad solos electos restringere soleat. Et antè: Hinc fit ut proprietas quoque Redemptionis & propitiationis istis electis & re ipsa Salvandis maxime competat. Et pro illis etiam plerumque absolutè Christus mortuus fuisse & Sanguinem fuisse, aliave Redemptionis beneficia fecisse dicatur.

pag. 387.

pag. 392. Per hoc, quod absolutè mortuum asserat pro electis, indicat non absolutè mortuum pro reprobis, sed ut alibi loquitur aliquatenus. Nam de S. Augustini mente differens ait: Nec effectus istius voluntatis, hoc est, mortem, Sanguinem, Redemptionem, propitiationem, orationem Christi ad omnes homines dilatari, sed vel ad solos illos qui predestinati sunt, quatenus pro eterna & totali eorum salute

DE PROPOSITIONE V. 521

salute offeruntur; vel certè aliquatenus quoque ad illos, qui ratione temporalis fidei aut Charitatis, effectus aliquos Redemptionis & propitiationis assequuntur.

Quod verò tam diminutus & Exiguus sit Jansenio iste temporalis fidei aut Charitatis effectus, ut simpliciter propter eos dici non possit Christus pro illis, qui assecuti sunt illos, mortuus esse vel Redemptionem se dedisse, luculentiùs pandit, cum disertissimis verbis asseverat, S. Augustinum non modò affirmativis enuntiationibus Redemptionis beneficium electis vindicasse, sed & negativis, ut negativè eas efferendo dicat, Christum, pro ceteris, qui non fuerint prædestinati non esse mortuum, non orasse, non semetipsum dedisse Redemptionem. Citat verba Epistolæ ad Evodium, & concludit ex illis, quod si nullus ex illis perit, pro quo Christus mortuus est, profectò quisquis perit, si vè aliquandò justus fuerit, si vè non justus, non est pro illo mortuus Christus. Et rursùs citatò aliò locò: Quisquis ergò perit, non ille ex S. Augustini mente, Christi Sanguine Redemptus est. pag. 388.
& pag. 389.

Itaque jam semetipsum exponit Jansenius, vocesque suas ambiguitatis caligine enubilat, quibus dixerat: *Proprietas Redemptionis, & propitiationis solis istis electis, & re ipsa salvandis maxime competit*: ita nempe ut negative efferri possit, & reprobis, de quibus antè, minimè competat. Et cum asserit: pro illis (id est electis) absolute mortuus fuisse dicatur, indicatum voluit, pro aliis absolute mortuum dici non posse; alioquin Jansenium in rixam vocabimus adversùs seipsum. Nam si absolute mortuus dici possit pro justis non perseveraturis; Quomodò Conclusio ista subsistit: *Quisquis perit, non ille ex S. Augustini mente Christi Sanguine Redemptus est*? Item: *Quisquis perit si vè aliquandò justus fuerit, si vè non justus, non*

522 LIBER SEXTUS

*est pro illo mortuus Christus? Si namquē ratione temporalis iustitiæ Christus absolutē mortuus dici possit pro iustis non electis; ergō vel reprobis, utpotē Redempti, non pereunt; aut si pereunt, Redempti non sunt juxta ratiocinationem Jansenij. Itaque Jansenius & Christo, & Apostolo, & Aurelio Augustino inimicus constituitur. Christo quidem, qui non pro salute solum, sed & pro omni remissione peccatorum Sanguinem se futurum prænuntiavit. Redemptor ipse respondeat, dicat ipse Mercator: *Hic est Sanguis meus, qui pro multis effundetur in remissionem peccatorum.**

L. 6. cont.
Iul. c. 15.

Proindē Jansenius, qui reprobos sanguine Christi redemptos negat, etiam Justificatos pernegat; cui apprimē, quod Juliano intorsit Aurelius, ingerendum: Proindē separas eos à Justificatione quæ fit in Christi sanguine, cujus fundendi causa, quando eum bibendum commendavit, nulla nisi in remissionem dicta est peccatorum.

L. 2. op. imp.
cap. 172.

Apostoli quoque Christi jugulum petitur, cum non nisi salvandus redemptus Christi morte asseritur: *Quicumque baptizati sumus, in morte Christi baptizati sumus.*

Neque mitiori vulnere Aureliana feriuntur latera. Qui & Christum pro omnibus nemine exceptō, mortuum docuit, nec Judam ipsum, perfidosque Judæos dominici Sanguinis pretio fecit exortes.

Tract. 111.
in Ioan.

L. 2. op. post.
cap. 135.

Illius, inquam, Aurelii pectus transfoditur, qui Apostolici verbi gladio Pelagianorum Virulenta corda trajecit, ipsumque peccatum originale ex Christi morte per baptismum peccata perimente ineluctabili consecutione deduxit. Nam undē rubet baptismus Christi, nisi in Christi sanguine consecratus?

Illi baptizantur, inquit, in morte Christi, pro quibus mortuus est Christus. Et cum semel sit mortuus,

DE PROPOSITIONE V. 523

tuus, tamen pro unoquoque tunc moritur, quando in ejus morte, quantalibet ætatis fuerit, baptizatur.

His dictis repugnantem dicit convellere Catholicæ Religionis fundamina & nervos pietatis, ut sæpè retulimus.

Concludo ergò Magni Aurelij verbis : *Frustrà, Janseni, Magnam Christi misericordiam extenuandam putasti, dum morientis vulnera Redemptoris solis electis, seu re ipsâ Salvandis aperta esse voluisti.*

S E C T I O VIII.

Vindiciæ Iansenianæ conteruntur.

A R G U M E N T U M I.

Jansenius non nisi, ut alter Augustinus locutus est : nam verba S. Augustini, è quibus Argumentum elicit, prorsus synonyma sunt. Epistola ad Evodium sine ullâ ambiguitate pronuntiat : *Non perit unus ex illis, pro quibus Christus mortuus est.* Et sermo. de Natali S. Vincentij : *Potens homo non potest perdere, quod emit auro suo : & Christus perdit quod emit Sanguine suo ?*

R E F U T A T I O.

Sicut, ut fert regula juris, in legem committit qui verba legis complexus contrà legis nititur voluntatem ; ità Jansenio repono, quod verba complexus contrà Augustini mentem nisus in Augustinum committat, & à S. Augustino pœnas sibi dari mereatur. Nam Augustinus de efficaci Redemptione, ac efficiente, & salutem adferente Salvatoris morte contrà indifferentem atquè æqualè, quam commenti sunt Pelagiani, Redemptionem militans, Prædestinationemque defendens, ità loqui debuit ; Jansenius nec debuit, nec potuit. Augustinus efficacem Redemptionem à sufficienti evi-

524 LIBER SEXTUS

evidentissimè dispescuit, ut claret ex præmissis de Parvulis non baptizatis, de Juda traditore, reprobis Judæis, &c. Jansenius verò nullam sufficientem admisit umquam, nisi quæ ad dæmones se protendat, Christi Redemptionem; & consequenter verbis Augustini abutitur, ut ostendat non esse Redemptos, qui totalem Redemptionis fructum non assequuntur, id est, salutem æternam. Quod ergò S. Augustinus dixit de certa Redemptionis specie, Jansenius intellexit de genere.

ARGUMENTUM. II.

Jansenius sat exertè docet, Christum pro temporalibus divinæ gratiæ effectibus mortuum esse, ut non possit dici abnegatæ mortis, pro reprobis saltem justis, oblatae reus.

Enim verò de his agens, qui à fide & Charitate deficientes in iniquitate moriuntur, ita fatur: *pag. 386.* Pro his enim in tantum mortuus est, & in tantum propitiatio peccatorum est, & in tantum oravit Patrem, in quantum temporalibus quibusdam divinæ gratiæ effectibus exornandi sunt. Et post pauca: effectum verò in istis jam dictis non assequuntur aliū, nisi temporalis fidei, aut Charitatis, sive perseverantiæ; eatenus igitur, & non aliter pro illis Christus mortuus est, & Sanguinem fudit & propitiatio peccatorum est, & rogavit Patrem suum, ut videlicet illos temporales effectus propitiationis, hoc est, mortis, & Sanguinis, & orationis consequantur.

REFUTATIO.

Equidem hos omnes effectus adeò exiguos, & diminutos censuit Jansenius, ut propter eos Christus pro illis passus & mortuus simpliciter censendus non sit, qui perseverantiæ finalis munere non decorantur. Censet enim hujusmodi effectus S. Augustino tam flocci haberi, ut non nisi

DE PROPOSITIONE V. 525

nisi Prædestinati Redemptorum Choro valeant aggregari. Proinde, aliud est Jansenio Christum pro temporalibus gratiæ effectibus orasse, aliud pro justis mortuum simpliciter esse: eò quod mors hujusmodi totalem hominis Redemptionem, liberationemque complecti videatur; adeoque Mors Christi non nisi ad salutem ipsam re ipsa adferendam referenda videatur. Et quid laboramus conciliandis Jansenij effatis, cum mortem Christi solis tribuit impensam non perituris? Quid enim eum compulit, ut tantâ duritie sermonis uteretur, ut diceret Redemptum perire neminem, nisi quod proprietatem Redemptionis solis electis vindicatam cuperet? Imò quidquid gratiæ non electis impartitum concessit, non propter illos, sed propter electos datum esse judicavit, adeoque non nisi secundario Christus pro reprobis mortuus est: contra quod dicit Augustinus, fuisse Sanguinem non solum ad salutem, sed in remissionem peccatorum.

ARGUMENTUM III.

Jansenius docet Christum mortuum, vel, ut homo credat, vel ut justificetur, vel ut perseveret, atque pag. 387. salvetur. Et, Si quid pro illis (reprobis) rogavit Patrem, pro temporalibus quibusdam Justitiæ effectibus rogavit, & pro iisdem obtinendis obtulit pretium, fuditque sanguinem suum. Et, Ratione temporalis Fidei aut Charitatis, effectus aliquos redemptionis & propitiationis assequuntur. pag. 390.

REFUTATIO. I.

Jansenius etiam docet: sive aliquando Justus fuerit, sive non Justus, non est pro illo mortuus Christus. pag. 389. Ergo juxta Jansenium mors Christi ad illos, qui pereunt, non extenditur ratione effectuum, temporalis Fidei, Charitatis, &c.: Nequè dici potest absolute pro talibus mortuus. Alioquin dice-

526 LIBER SEXTUS

diceretur absolute pro Justis reprobis mortuus Christus, & non absolute mortuus. Mortuus, ut prætendit Argumentum ex effectibus illis temporalis Fidei & Justitiæ; & non esset mortuus, quia, qui hos assequuntur, tandem peccando pereunt: *Quisquis autem perit, non ille ex Augustini mente (inquit Janf.) Christi sanguine redemptus est.*

REFUTATIO II.

Jansenius effectus illos magis ad electos, quam ad reprobos refert, ita ut non pro reprobis, sed pro electis, quibus effectus magis profunt, Christum mortuum dicat. Principium enim Jansenii est: Proderit necessario mors pro quo sanguinem fuderit & mortuus fuerit, atqui instabilis & imperfecta sanctificatio potius alijs quos elegit Deus ante constitutionem mundi, quam illis ipsis qui accipiunt eam temporaliter proficit. Hinc fit ut proprietates quoque redemptionis & propitiationis istis electis & re ipsa salvandis maxime competat, & pro illis etiam plerumque Christus absolute mortuus fuisse, & sanguinem fudisse, aliave Redemptionis beneficia fecisse dicatur.

pag. 387.
pag. 390.
& 391.

Similiter Cujusmodi oratio & oblatio, quia valde diminuta est, parumque reprobis, multum vero Prædestinatis prodest, ut infra declarandum est, hinc fluxit, ut passim in scriptis suis Augustinus oblationem sanguinis & mortis & orationem Christi ferè ad solos electos restringere soleat.

Cum igitur ab effectu & fructu Jansenius Redemptionis proprietatem metiendam ducat, reprobis vero parum oblatio pro temporalibus justitiæ effectibus facta, multum vero Prædestinatis prodest; & instabilis & imperfecta Sanctificatio potius alijs quos elegit... quam illis ipsis qui illam accipiunt temporaliter, proficit:

Consecutio rectè fuit: ergo Jansenius, penfatis omnibus illis temporalibus justitiæ effectibus,

DE PROPOSITIONE V. 527

bus, reprobis collatis, censet Christum in illis ipsis non tam pro reprobis, quam pro electis Sanguinem suum fudisse, utpotè quibus multum effectus illi profuturi erant, & parum reprobis; adeoque Sanctificatio reproborum non nisi secundario à Christo spectata sit, principaliter verò electorum profectus: & ideò Redemptionis, & propitiationis proprietas electis maximè competat, non modò ratione beneficiorum quibus ipsi decorantur, sed etiam ratione effectuum quos reprobi temporaliter consequuntur. Quod quid est aliud dicere, quam pro electis solis Christum esse mortuum, utpotè propter quorum profectum temporalem reproborum justiciam Christus ipse rogaverit. Quod repugnat S. Augustino, qui ipsam remissionem peccatorum, non profectum electorum constituit fundendi Sanguinis causam, Juliano in hunc modum respondens: Proinde separas eos (Parvulos quos culpæ exortes volebat Julianus) à justificatione, quæ fit in Christi Sanguine, cujus fundendi causa, quando eum bibendum commendavit, nulla nisi in remissionem dicta est peccatorum. Eandem causam urget lib. 3. cap. 3. Proinde non principaliter propter electorum profectum, sed propter Remissionem peccatorum: quam etiam non perseveraturis dandam decrevit, Christus Sanguinem suum fudit.

L. 2. op. post.
cap. 172.

Undè sanctificationem temporalem reproborum Jansenius perperam appellat, valdè exiguam, & valdè diminutam, utpotè quam conditor Universitatis pretiò sui Sanguinis æstimavit.

ARGUMENTUM IV.

Est Refutatoris Epistolæ Leodiensis pag. 142.

Jansenius loquitur comparatè ad eos, qui electi sunt, & æternum salvantur. Item: utilitatem quam ex morte Christi percipiunt, qui temporaliter tantum

528 LIBER SEXTUS

tum iusti sunt comparat cum utilitate quam inde percipiunt electi in æternum Salvandi; & illam cum hac comparatam dicit, esse valde exiguam.

REFUTATIO I.

Jansenius asserit temporalem iustitiam esse tam exiguam in se, & diminutam, ut indignam censeat beneficio redemptionis: quia *quisquis perit, sive aliquando iustus fuerit, sive non iustus, non est pro illo mortuus Christus.*

REFUTATIO ALTERA.

Jansenius absolutè censeat exiguam, tamque diminutam respectu reprobatorum, ut ad perfectum electorum confugiendum sibi autumet, proprietatemque redemptionis ad eos reducat, quibus illa temporalis iustitia reprobatorum multum prodest.

ARGUMENTUM V.

Ejuldem pag. 139. & 140.

Diserte dicit Jansenius, non quod proprietas redemptionis & propitiationis istis electis, & re ipsa salvandis, hoc est, Predestinatis SOLIS competat; sed quod illis MAXIME competat: maxime scilicet inter eos quibus competit. Superlativus enim maxime comparatè dicitur ad alios, quibus proprietatem istam etiam competere paulò antè ostenderat.

REFUTATIO.

SI proprietatem etiam temporalibus iustis competere Jansenius censeat; ut quid iustum, qui perit, redemptum absolutè negat? Si antè comparatè locutus fuerat, debebat illi comparationi insistere, nec ità negativè efferre: *Quisquis ergò perit, non ille ex Augustini mente, Christi sanguine redemptus est.* Itaque quod timidius dixerat voce ulus maxime, postmodum quasi Augustino fultus audaciùs intulit, inficiando redemptum

DE PROPOSITIONE V. 52 9

demptum omnem finaliter pereuntem. Nec sibi ipsi constat Jansenius; nam paginâ 391. asserit, Augustinum Oblationem sanguinis & mortis & orationum Christi FERÈ ad solos electos restringere. pag. verò 188. sine additò ferè de eòdem Augustinò affirmat: *Et ne quis fortè suspicaretur, ità Phrases hujusmodi affirmativas de prædestinatis intelligendas esse, ut tamen alij justì, qui de beato illo numero non sunt, NON EXCLUDANTUR, non uno in loco invertit istiusmodi locutiones, ità ut eas negativè efferendo dicat Christum pro cæteris qui non fuerint Prædestinati, non esse mortuum, non orasse, non semetipsum dedisse redemptionem.* Putat ergò Jansenius, Augustinum docuisse, quod nullus non Prædestinatus sit redemptus; ergò & ipse idem arbitratur; ergò jam non tantùm electis maximè competit proprietas redemptionis & propitiationis, sed solis electis competit. Undè & idem Jansenius ex Augustinò concludit: *Quod si nullus ex illis perit, pro quò Christus mortuus est, profectò quisque perit, sive aliquandò justus fuerit, sive non justus, non est pro illo mortuus Christus.*

Jam liquidò fluit, quam exiguam, quam diminutam in se ipsa temporalem justitiam habuerit, sic ut eam ad Redemptionis gratiam reducere noluerit, nisi quatenus electis seu prædestinatis prodest, quidquid temporalis fidei, Charitatis aut justitiæ reprobis fuerit impertitum.

A R G U M E N T U M VI.

Jansenius inficiatus Christi mortem oblatam pro reprobis, consecutionem suam elicuit ex Augustinò ità loquente: *Non perit unus ex illis pro quibus mortuus est Christus;* Ergò si Jansenius in crimen vocetur, etiam Magnus Augustinus.

L I

R E

Quemadmodum divina Scriptura alicubi nebulosior, alibi lucidior sui interpretes & vindex est contrà prophanas & cogitationum & vocum novitates; ita & Aurelius Augustinus, si quid angustius alicubi enuntiat, augustius alibi ampliùsque intelligendum venditat, signanterque in Copiosâ hac Domini nostri Jesu Christi Redemptione, nempe absolutam, efficacem, plenamque redemptionem ceu eminentiorem semper exaltando, aliam verò inferioris Ordinis, sufficientem, quantum in Redemptore fuit, nusquam negando, aut extenuando. Hinc intervallò diffidet Iprensis ille dictus *Europæus Augustinus* ab Africano & Vero; primò, quod Africanus effectum Redemptionis qualemlibet Justorum non electorum nullâ ratione attenuet etiam in non electis; sed redemptionis vim, efficaciamque in omni Justificatione Peccatoris usque adeò attollat, ut *solam fundendi sanguinis Christi causam esse remissionem peccatorum* palam enuntiet. Imò ex morte Christi Salvatoris quasi in quolibet baptizato morientis, Peccati originalis venenum educit. Nequè usquam dicit, Justificationem qualemlibet, sive *comparatè* sive *non comparatè*, exiguam vel *diminutam* usque adeò censeri, ut redemptio propter electos, quibus Justitia temporalium Justorum prodest, quasi solos pensanda fuisset.

Secundò, cum Augustinus redemptionis beneficia concedat etiam illis, quibus non applicatur mors Christi v.g. Parvulis sinè baptismo morientibus, multò minùs potuit hoc attenuare in baptizatis, aliisque temporaliter justificatis; Jansenius autem, & in justificatis suprâ modum redemptionem coangustat, & in exortibus Christianæ

DE PROPOSITIONE V. 531

stianæ gratiæ v. g. Baptismi Redemptionis proprietatem penitus negat; nequè plus Redemptionis indulget Parvulis non baptizandis, & sinè baptismo morituris, quam ipsis Dæmonibus.

Igitur ex verbis Augustini, undè Jansenij tela procusa sunt, non fuit sequela pro tutando Jansenio: utpotè qui Redemptionem primitus restrinxit ad illos, quibus mors Christi re ipsa profuit; ac deindè redemptionis proprietatem, attenuando temporalis, justitiæ effectum, ad solos electos reduxit, satis quidem timidè unâ vice dicendo *maximè*, altera verò; ad solos *ferè electos*..

Observandum, quod Augustinus per Christi mortem perempturus Pelagianos, nusquam per eam redemptionem, quæ salutem adferat sempiternam, sed quæ remissionem adferat peccatorum, in illos arietaverit; nequè ad electorum ex justitia temporali reproborum proficientium salutem recurrerit, sed mortem peccati ex morte Christi in baptismo operante & delente peccatum originale, intulerit, hoc telum intorquens: *Unus pro omnibus mortuus est, ergò omnes mortui sunt. Nec aliqui possunt vivere, pro quibus non est mortuus qui pro mortuis, unus est mortuus.*

L. 3. cont.
Iul. c. ult.

Consequenter Hipponensis cum Iprensi pariari non debet, licet asserat, non periturum Christi morte Redemptum: item, orasse Patrem pro præscitis, & Prædestinatis, &c. Quia tum de singulari, efficaciorique oratione ac Redemptione, quæ Redemptorum traditionem in salutem æternam invehat, dislerebat, prout ferebat occasio inimicorum, cum quibus conflictabatur. Contrà Donatistas Ecclesiam ad Africam solam restringentes, Christi pretium Ecclesiam suam ementis per orbem terrarum effusum demonstravit. Contrà Pelagianos peccatum ori-

L12

ginale

532 LIBER SEXTUS

ginale exsufflantes bifariò telò depugnavit ; unò ex morte Christi pro omnibus ab Apostolo assertà ; alterò ex morte Christi per baptismum operante remissionem peccati ; contrà Semi-Pelagianos peccatum originale admit- tentes, sed indifferentem Christi pro omnibus mortem asseverantes, discriminis causa esse po- tuit inter mortem & mortem : nempè sufficien- tem non modò quoad pretium, sed & quoad me- dia quædam generalia, à naturalibus Semi-Pe- lagianorum remediis discreta ; item quoad effi- cacem aliam ad fidem, aliam ad justitiam, aliam quæ Prædestinatis propria est, ad vitam æter- nam re ipsa obtinendam ; item & aliam ad justor- um non electorum gratias efficaces ex unâ par- te, & inefficaces ex alterâ. Sic potuit Augusti- nus de Perfectissimâ, & absolutâ Redemptione differendo, dicere Christum neminem perdere, quem emit Sanguine suò. Sed non sic Janse- nius, discrimen non posuit inter Redemptionis modum ; sed vel negavit in illis, quibus mors re ipsa non profuit, vel attenuavit in illis, qui- bus profuit adeò, quasi non profuisset nisi respec- tu electorum ; totamque Redemptionem, etiam ex eâ parte quâ reprobos concernere videbatur, ad electos ex justitia temporali reprobos pro- fectum ducentes revocavit.

SEC

DE PROPOSITIONE V. 533
SECTIO ULTIMA.

*Censura Apostolica in Iansenianam
quintam consonantibus Ecclesiae con-
fessionibus, fideique professionibus
consecratur.*

Qui fortissimam caelestis praesidij armaturam, qui munitissimam Propugnatoris Christianae gratiae aciem vel lippis aspexit obtutibus, in animum quoque admisit, quam frequenter, quamque vehementer Augustinus relictis disputationum propugnaculis per Ecclesiae orationes inflatores, ac decomptores, deceptoresque liberi arbitrij sed miseri, expugnaverit, hoc telum intorquens iugiter: *Quid stultius quam orare, ut facias, quod in potestate habeas? Non oramus nos Deum, sed orare nos fingimus, si nos ipsos, non illum credimus facere, quod oramus.* Nemo tam imperitus, qui non videat Deum facere, quod rogari se praecipit, ut faciat: ac tandem contra inimicos doni perseverantiae, quos dominicae orationis vallō concluderat, si, inquit, *alia documenta non essent, hac dominica oratio nobis ad causam gratiae, quam defendimus, sola sufficeret.*

Non longè dispari ariete inimici Redemptionis impetendi mihi finaliter censentur, & copiosa ad omnes homines viatores profusa Redemptio parili defensanda subsidiō est, & Petri Cathedra Ecclesiae Praeposita totius Ecclesiastici statūs consonā confessione munienda, in causā tam magnā, id est, pretiō magnō, quō constitit salus omnium universa.

Sed quæ est, inquires, de morte Christi pro salute omnium omninō hominum (viatorum) Ecclesiastica ista confessio?

534 LIBER SEXTUS

Respondet tibi, quo personant templa, Constantinopolitana in Symbolo: *Qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit de Cælis. . . Crucifixus etiam pro nobis.*

Respondet ipsa Synodus ad Damasum Papam: *Nos doctrinam Dominicæ Incarnationis integram, & perfectam tenemus. . . agnoscimus verbum Dei antè omnia sæcula perfectum esse & perfectum hominem in novissimis diebus PRO NOSTRA SALUTE FACTUM ESSE.*

Conformiter ad hanc, & alias Confessiones respondet S. Fulgentius cum aliis in Africâ Episcopis lib. de Incarn. & grat. Domini Nostri Jesu Christi cap. 2. *si quis in Domino nostro Jesu Christo aut duas naturas, aut unam noluerit, sive dubitaverit, credere ac prædicare, Personam Atque Dominum, id est, verbum Incarnatum de Mariâ Virgine pro nostrâ salute veraciter natum; tantum à Catholicâ fide deprehenditur ac demonstratur extraneus, quantum Sacramento Redemptionis humanæ resistit ingratus.*

Respondet Ecclesia per Ecclesiastici pensî debitores, & redditores fideles in symbolo Athanasij dicto, at equidem suo: *Qui passus est pro salute nostrâ.* Ac sub finem concludit: *Hæc est fides Catholica, quam nisi quisque fideliter, firmiterque crediderit, salvus esse non poterit.*

Respondet in vivo Sacrificij cruenti memoria. li Sacrificio incruento per Mystam suam calicem benedictentem: *UT PRO NOSTRA ET PRO TOTIUS MUNDI SALUTE. . . Ascendat.*

Respondet Ecclesia in Canone Missæ Cœnæ Domini per eundem: *Qui pridie, quam PRO NOSTRA OMNIUMQUE SALUTE PATERETUR.*

Quas hîc Redemptionis, mortisque salutaris extenuatores umbras parabunt, ut solos electos his confessionum Encomiis complectantur?

Ve-

DE PROPOSITIONE V. 535

Verendum, ne Augustinus ipse Ecclesiæ Protector regerat, quod in limine positum est : *Frustrâ magnam Christi misericordiam extenuandam putasti.*

Ita multigenis licet convictam divinorum eloquiorum testimoniis Eutichetis insaniam Magnus Leo ad Symbolum collidendam ratus, de *S. Leo Epist.* Eutichete pronuntiavit Epistola ad Flavianum: *10. ad Fla.*

Quam Eruditionem de Sacris novi ac veteris Testamenti paginis acquisivit, qui nec ipsius quidem Symboli initia comprehendit? Et quod per totum mundum omnium regeneratorum voce depromitur, istius adhuc senis corde non capitur?

Hoc ipsum Jansenianò errore traductis atque inveteratis ingerendum: quod de morte Christi pro nostrâ omniumque salute, omnium saltem Sacerdotum voce depromitur, istorum seniorum corde non capitur. Causam excipe ab eodem Sanctissimo Ecclesiæ Vertice: *Quia cum ad cognoscendam veritatem aliquo impediuntur obstaculo, non ad Propheticas voces, non ad Apostolicas litteras nec ad Evangelicas, sed ad semetipsos recurrunt: sed ideò Magistri erroris existunt, quia veritatis Discipuli non fuerunt.*

Quicumquè ergò Ecclesiæ Minister, sive in Missa sive in Ecclesiastico penso confitens, pro nostrâ omnium salute Christum natum, & passum, credere tenetur, quod confitetur, alioquin Sacramento Redemptionis resistit ingratus, ut loquitur S. Fulgentius: Consequenter pro sua & omnium salute Christum mortuum; atque tamen omnes non sunt Prædestinati; & ipse, qui credit, etiam nescit se esse de illo beato electorum numero; ergò. At turpi effugiò obstrepentem inaudio Vincentium Paleophilum: *Missum facio inutilem huic controversiæ locum Symboli, quod Ecclesiæ in Personâ fidelium qui Christianâ spe sese inter pag. 12.*

Gratia Trin.

536 LIBER SEXTUS

electos, hoc est, Salvandos adnumerare tenentur, edit.

Quasi omnes fideles eas notas habeant salutis atque electionis, & non sæpè contrarias, ut plùs longè timori quam spei tribuendum censeatur? Quasi & ipsi aliquandò Ministri non sint huiusmodi signis destituti, de quibus S. Bernardus, *si continet se à peccato, si facit fructus dignos pœnitentiae, si facit opera vitæ*? Quomodò ergò tales fide divinâ credent pro suâ salute Christum passum, si non nisi pro solorum electorum salute sit passus? Nonnè tam dubius erit in fide, quàm de salute? Quemadmodum, qui ob graves causas de consecratione hostiæ ambigeret, etiam meritò de præsentia Christi addubicaret.

Alterum effugium captat ex notione vocis *omnium*, *quandiu adhuc opus erit molestis istis & importunis hominibus ad ravim inclamitare, nequè voces omnes, nec verba totius mundi in Scripturis & Sacris Doctoribus, à quibus Ecclesia orationum suarum formulas mutuatur pro omnibus omnino in individuo debere intelligi*,? Quod probat ex verbis Christi, & explanatoris S. Augustini, qui *ly mundus, & omnium*, solis electis tribuunt. At

Respondeo simile effugium olim arripuisse Julianum, dum per vocem *omnes* ad peccati originis confessionem premeretur. Si Ecclesia formulas orationum mutuata est à Scripturis, & à SS. Doctoribus, en Scripturam apertissimam ab Augustino Pelagianis toties inculcatam & infartam: *Christus pro omnibus mortuus est, ergò omnes mortui sunt*; è quâ fluxit additio Augustini: *Nemine excepto*.

Nonnè, teste ipsò Janseniò, Augustinus vocem *omnes* aliquandò accipit pro omni hominum genere ad Ecclesiam vocatò? Atqui tamen non omnes qui ad Ecclesiam veniunt, electi sunt, statua-

DE PROPOSITIONE V. 537

statuamus ergò & Ecclesiam sic orantem & confitentem *qui pro nostrâ omniumque fidelium salute &c.*; Nonnè liquidissimè fluet consecutio ea saltem, quæ Jansenianam perimit, ergò Christus passus est pro salute aliquorum fidelium non prædestinatorum? Et cum quisquis ità confitens, firmiter credere debeat Christum pro suâ quoque salute mortuum, quomodò id præstabit, si fuerit non bonæ vitæ Christianus? Nonnè spe nutante ipsa quoque fides titutabit? Qui autem non *firmiter fideliterque crediderit, salvus esse non poterit*; ut habet Symbolum officij Ecclesiastici.

Sed cum per Augustinum Ecclesiæ Doctorem Jansenianam hæresim debellare cæperim, per eundem ultimam Pentadis revictam rursus excipe. Quæro enim ex te, Vincenti, num Augustino cedas dicenti: *Quibus autem opus, his procul dubio est Jesus. Discite Maligni, opus est parvulis. Credo, & cedo inquires. Sed Jesus est illis quos liberat à peccatis, undè Jesus appellatus est. Sed* L. 2. ap. imp.
cap. 170. *estnè his solis Jesus? Hoc est, Salvator, quos re ipsâ salvat & liberat? Ergò his solis opus est; ergò baptismus Christi Jesu ad eos, qui non liberantur, non pertinet; ergò necessarius non est parvulis reprobis, qui non baptizantur; ergò sententia Salvatoris, nisi quis renatus fuerit ex aqua &c. ad illos parvulos non pertinet. Ergò tantum dici oportuit pro parvulis salvandis: qui renatus fuerit, introibit in regnum Dei. Nonnè hæc Christo, nonnè Apostolo, Augustino rebellant? Nonnè Pelagianum sapiunt ingratissimum Christo errorem? Augustinus enim non tantum Juliano exprobrat quod Parvulis non baptizatis invideret Jesum, eò quod non liberaret, nec munderet eos, quos ipse innocentes, impollutosque*

538 LIBER SEXTUS

cap. 116.

delirabat; sed etiam non baptizandis quasi nec ad eos Salvandos venisset. Omni explanatione lucidiora, omni effugio oclusa sunt, quæ Julianus intorquet: O! Dementiam singularem! hoc disputare est, an insanire? Cum miseria se natos esse, parvuli flendo testantur, quos non vis CHRISTUM HABERE JESUM. (Et ne putes de baptizatis agi) subdit: & felices eos dicis, quos tamen ejus non ADMITTIS IN REGNUM. En parvulos reprobos: quibus Julianus Christum negabat Jesum; quod ei exprobrat Augustinus, per hoc insinuans, omnibus parvulis nemine excepto opus esse Jesum, ac per hoc esse Jesum, quod Salvandi causâ venerit, licet non omnes salvet.

Frustrâ ergo tu magnam (cum Janfenio tuo) Christi misericordiam extenuendam putasti. Aug. ibid.

Nonne vobis ora obstruunt, & linguas premunt, qui loqui nondum valent? lib. 4. cont. Jul. cap. 8.

AP-

APPENDIX.

*De voluntate Dei ergà Parvulos non
regenerandos ex mente S. S. Au-
gustini & Fulgentii.*

Cum ex S. Augustino didicerimus, Christum Dominum omnibus parvulis necessarium esse ad salutem, & quibus est opus, his procul dubio esse *Jesum*, id est, Salvatorem; dispiciendum quousquè se salvandi parvulos voluntas humana Christi pertendat ex voluntate divinâ, cui perfectè concinuit. Id nos quoque perdocet idem gloriosissimus Doctor ac Pelagianorum Debellator inclytus.

Atquè imprimis Juliano illud Apostolicum Testimonium, *Deus vult omnes homines salvos fieri*, objectanti & exindè elicienti, quod ideo non omnes salvi fiant nec in agnitionem veritatis veniant, quia ipsi nolunt petere, cum Deus velit dare: nolunt quærere, cum Deus velit ostendere; nolunt pulsare, cum Deus velit aperire, quid respondeat, audiamus: *Sed hunc sensum vestrum infantes illi ipsâ suâ taciturnitate convincunt, qui nec petunt, nec quærunt, nec pulsan, imò etiam cum baptizantur, reclamant, respuunt, reluctantur, accipiunt tamen. . . longè pluribus infantibus in istam gratiam non adoptatis ab eo, qui vult omnes homines salvos fieri, & in agnitionem veritatis venire. Quibus dicere non potest volui & nolulistis. . . numquid aut homines non sunt. . . aut aliquis poterit dicere, Deus quidem vult sed ipsi nolunt, qui nondum velle seu nolle ista novèrunt?* Deindè ad Apostolum respondet: sic ergò debet intelligi quod dictum est: *Omnes homines vult salvos*

L. 4. cont.

Iul. 6, 8.

Enchiridij
cap. 103.

salvos fieri & in agnitionem veritatis venire, quem-
admodum intelligitur quod dictum est: per unius
justificationem in omnes homines ad justificationem
vita. . . . omnes ergo qui salvi sunt & in agnitio-
nem veritatis veniunt, eo volente salvi sunt. Quod
in enchiridio exponit: tamquam diceretur: Nul-
lum hominem fieri Salvum, nisi quem salvum fieri
ipse voluerit: non quod nullus sit hominum, nisi
quem salvum fieri velit, sed quod nullus fiat nisi
quem velit, & ideo sit rogandus, ut velit, quia necesse
est fieri, si voluerit. De orando quippe Deo agebat A-
postolus, ut hoc diceret. Postea dat aliam expositio-
nem: sed ut omnes homines omne genus humanum
intelligamus per quascumque differentias distributum,
Reges, Privatos, nobiles &c. Quid est enim eorum,
unde non Deus per Unigenitum suum Dominum no-
strum per omnes gentes salvos fieri homines velit, &
ideo faciat, quia omnipotens velle inaniter non potest,
quodcumque voluerit:

Epist. 107.

In Epistola rursus ad Vitalem eodem Apo-
stolicò Testimoniò sese munientem Parvulos
non baptizatos objicit, quibus non obstante Pa-
rentum ac Ministrorum diligentia, baptismus
non datur: cum multis detur parvulis &
finè illà (gratia) plerique moriantur: & ali-
quandò cupientibus, festinantibus parentibus,
Ministris quoque volentibus ac paratis, Deo no-
lente non detur, cum repente, antequam detur,
expirat, pro quo, ut acciperet, currebatur? Un-
dè Manifestum est, eos, qui huic resistunt tam per-
spiciuæ veritati, non intelligere omninò, quâ lo-
cutione sit dictum, quod omnes homines vult
Deus salvos fieri, cum tam multi salvi non fiant,
non quia ipsi, sed quia Deus non vult, quod sine
ullâ caligine manifestatur in parvulis.

Nec merita aut demerita parentum quidquam
præstare aut officere tradit lucidissimè respon-
dens

A P P E N D I X. 541

deus Juliano : Et quod multo mirabilius est, ali- L. 6. cont.
quando adoptat in filium, quem format in utero Iul.c.14.
immundissimæ feminae; & aliquando non vult esse
suum, quem format in utero suæ filia. Ille quippè ad
baptismum nescio quâ provisione pervenit; ipse re-
pentinâ morte non pervenit, atque ita Deus, in
cujus potestate sunt omnia, facit esse in Christi con-
sortio, quem formavit in diaboli domicilio, & non
vult esse, quem formavit in templo suo. Non enim quod
soleis de majoribus dicere, Deus vult, & parvulus non
vult. Certè si vè ubi fari nulla est immobilitas, nulla
fortuna temeritas, nulla personæ dignitas, quid
restat, nisi misericordiæ & veritatis profunditas?

Et alibi: Nonnumquam de religiosis orta proles
in tenerâ ætate atque ab utero recentissima præveni-
tur morte, antequam lavacro regenerationis ablua- L. 2 ad Rom.
cap. 6.
tur; & infans natus ex inimicis Christi, miseri-
cordiâ Christianorum baptizatur in Christo: Plangit
baptizata Mater non baptizatum proprium; & ab
impudicâ expositum, baptizandum casta fœtum col-
ligit alienum. Hic certè merita parentum vacant.
Confirmat. libro de bono persev. c. 12. Nequè
enim fato cogitur Deus illis infantibus subvenire,
illis autem non subvenire, cum sit utrisque causa
communis: aut res humanas in parvulis non divinâ
Providentiâ, sed fortuitis agi casibus opinabimur,
cum rationales vel damnandæ, vel liberandæ sint
animæ; quandoquidem nec passer cadit in terram
sinè voluntate Patris nostri qui in cælis est: aut Pa-
rentum negligentia sic tribuendum est, quod parvuli
sinè baptismo moriuntur, ut nihil ibi agant superna
Judicia? Plerumque enim festinantibus parenti-
bus & paratis ministris, ut baptismus parvulo de-
tur, Deo tamen nolente non datur, qui cum pau-
lulum in hac vita non tenuit, ut daretur.

Magistro succinentem Ruspensem Præsulem
subjungendum reor. Et hic quidem libro primo
de

de *Veritate Prædestinationis* cap. 10. de curâ Parentum ergâ parvulos baptizandos affirmat: hæc bona voluntas divinitus dari credenda est Parentibus piis, quâ fructum suæ carnis, quem carnaliter editum noverant originalis peccati contagione pollutum, non negligent spiritali regeneratione mundandum: nequè tantum cupiant habere temporaliter hæredem, quantum desiderent & vigilanter satagent Christi secum fieri cohæredem.

Verumtamen capite sequenti eâ piâ voluntate non obstante subjungit: quisquis Gratia divinæ mirabilem vult atque incomprehensibilem considerare virtutem, illud potius humili, pioque corde consideret, quomodo plerumque parentes pii fideles & impigri, atque solliciti cum parvulis suis ad Baptismum velociter currant: & inter manus festinantium parvuli sinè baptismo moriantur. Consideremus ergo duos parvulos sinè baptismo mortuos, unum, quem noxia parentum neglexit incuria, alterum, cui parentum quidem pia sollicitudo non defuit, sed mortis velocitate præcepto prodesse nequivit, qui scilicet inter manus portantium, quibus ad baptismum gestabatur, priusquam perveniret ad futura vitæ beneficium, præsentem incurris occasum. Et post pauca: Nonne hîc & pia parentum voluntas atque cursus ex Domino fuit? Sed ideo non profuit, quia ut parvulus baptizaretur, ex Deo non fuit, qui profundo iustoque iudicio, illis quidem pro filio religiosum infudit affectum, sed parvulo vitale noluit largiri remedium (en vitale remedium à Christo institutum.) Nam & sancto David ipse donum Charitatis infudit, ut Absalon filio parcendum præciperet, ne in suâ impietate moreretur: sed ex Deo non fuit, ut Absalon impius futura pœnitentiæ servaretur. . . . Nonnumquam & parvulus fidelibus nascitur, & illis, sicut jam diximus pro redemptione (seu baptismo) filii piâ fide

fide, Charitateque sollicitis ante moritur, quam sacro Baptismate diluatur. Alter verò de infidelibus natus, cujus salutem Parentes non saltem tepidè volunt, idem tamen parrulus supernæ dispensationis Ordine parentibus aut violenter aufertur, aut furto subripitur, & ad sanctum baptisma quorumlibet fidelium piâ Charitate perducitur, & mox ut baptizatus fuerit, de hac vita discedit... Si Parvulorum istorum originalis attendatur causa, ambo æqualiter sunt iræ filii, quia uno simul Originalis peccati nexu tenentur... obstricti.... Si verò parentum consideretur voluntas, illi, qui Christiani sunt, ut eorum filius baptizaretur, sollicitè voluerunt, instantissimè curaverunt, quorum tamen filius antequam baptizaretur, morte præventus æternis est ignibus deputatus: ille verò qui de infidelibus natus est, contra voluntatem Parentum perductus ad Gratiâ baptismi factus est heres Dei & Cohæres Christi. Quid in his prævidit Dominus futurum, ut uni nihil conferre posset Charitas parentalis, & alteri multum crudelitas prodesse hostilis? Quis istam profunditatem Judiciorum Dei penetrare valeat? Quis non tamen hic & misericordiam gratuita bonitatis, & Justitiâ divinæ severitatis agnoscat? & Cap. 14. Proindè in omnibus operibus suis æternâ laude dignus est Deus, quia cunctis, quos secundum propositum vocat atque Justificat, gratis remittit iniquitatem: in omnibus autem, quos punit, irreprehensibilem retinet æquitatem. Causa verò Majorum atque Minorum, qui sinè Baptismate cursum vitæ præsentis in infidelitate consummant; Quantum attinet ad Communionem Originalis peccati, una est. Ex hac utrique ibunt in ignem æternum, qui paratus est diabolo & Angelis ejus, quia in eis Chirographum, quò sibi nos deceptoris nequitia subdidit, SALVATORIS GRATIA, non delevit.

Ha-

§44 A P P E N D I X.

Habemus itaque Deum quosdam salvare nolentem, quia Justus est. Habemus & Jesum Christum Justum etiam pereuntium Salvatorem, quia misericors est. Deum punientem Justo supplicio, Jesum Redemptionis beneficium exhibentem *vitali remedio*. Quod tale remedium Medicus promeruit & instituit pro omnibus parvulis, pietatis fuit; quod hoc ipsum, neutiquam tamen refragante dilectionis Filiò, Pater impendi noscit, divinæ æquitatis est. Proinde æterna laude dignus est Pater qui poenâ dignos non finit impunitos. Et iterum Glorificandus in illis, quibus iniquitatem gratis remittit. Æternâ laude dignus est Filius quod omnibus salutare poculum ex cruore confectum propinavit, quod cunctis mederetur, si biberetur. In cujus remedij orbitate non eadem est causa Minorum atque Majorum: *Deterius est enim, eodem Sancto Præsule ad stipulante, Redemptionis beneficium (hoc est baptismum) in piâ voluntate non querere, quam ad illud impedimento teneræ prorsus ætatis venire non posse.*

Aug. L. 2.
op imperf.
cap. 131.

Quod si dixeris ad parvulos Redemptionem non pertinere nisi ipsum remedium consequantur; aut perperam remedium dixit Fulgentius, aut sicut Juliano, ita audacissimam vocem opprimeret tibi Augustinus: NULLA ERGÒ AD EOS SALVATORIS PERTINET MEDICINA: ET CHRISTUS NON EST EIS JESUS. ET TU QUI HOC DICIS, AUDES VOCARI CHRISTIANUS?

EXCUR.